

AUSTIN FREEMAN

Sotia Cocainomaniaci

EDITURA
DANUBIU

Colecția „Danubiu”

— Nr. 14 —

AUSTIN FREEMAN

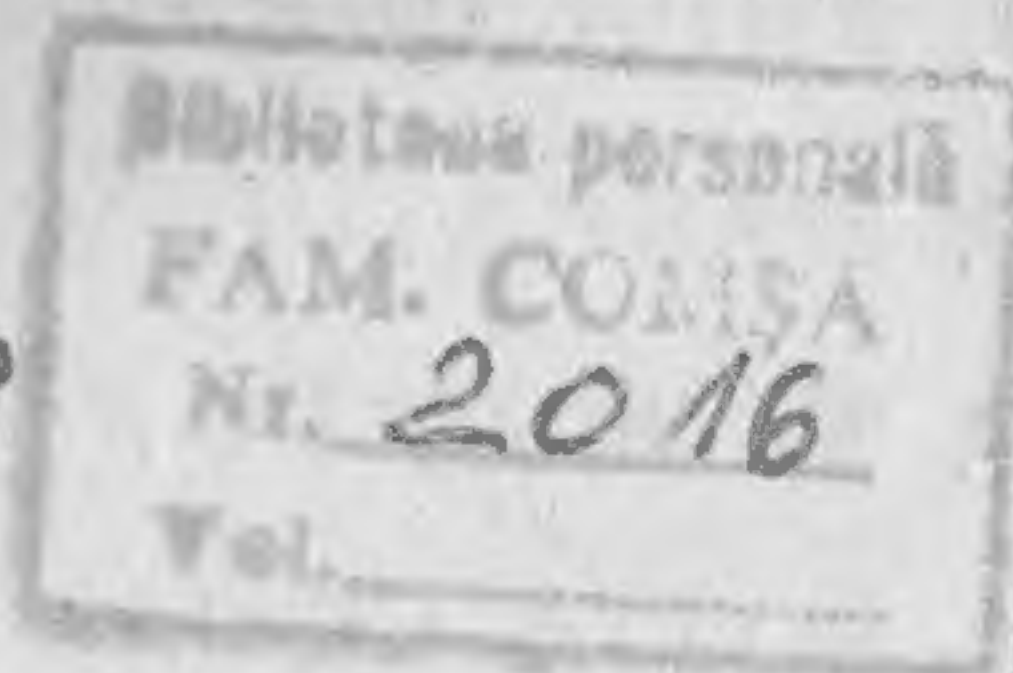
Sotia cocainomanului

sau

Femeia albă

(La femme du cocainomanè)

**Traducere de
d-na Maria Steinbach**

EDITURA DANUBIU BUCUREȘTI
Str. Dr. Istrate, 10 — Of. Reg. Com. 1395/941

Colecția DANUBIU

*deține recordul celor mai
valoroase lucrări :*

Au apărut:

1. NU SUNT CRIMINAL de M. Scott
2. PAIANJENUL CENUȘIU de Guy d'Antim
3. BICIUL DESTINULUI de Otto Soyka
4. PRIZONIERUL DIN ZENDA de Anthony Hope
5. DOMNIȚA STEPELOR de Albert Bonneau
6. SURCOUF CORSARUL de Karl May
7. AMENINȚAREA INVIZIBILĂ de Charles de Richter
8. PROSCRISUL de Gustave Almard
9. COMOARA din INSULA PIRAȚILOR de R. L. Stevenson
10. CERȘETORUL NEGRU de Paul Féval
11. FIICA CORSARULUI de Basil Carey
12. MASCATUL de Albert Bonneau
13. TAMISA IN FLACĂRI de Gerald Verner
14. SOȚIA COCAINOMANULUI de Austin Freeman

Vor apare:

15. ELDORADO de Robert Arden
16. INTRE 4 și 7 de Hugh Austin

Soția cocainomanului

de Austin Freeman

By ianile mele
D. D. Waller
10 Nov. 1943
Larabel

CAP. I

CANA DE LA NUMARUL 43

Când înlocui, pentru câteva săptămâni, pe doctorul Pumphrey, în Osaburg Street-Regent's Park, eram departe de a fi un practician obișnuit. Fusese numit doctor numai de un an și, în această scurtă perioadă, nu putusem să mă imunizez împotriva surprizelor memoriei. De aceea, strania aventură care a venit povestii m'a impresionat puternic și m'am gândit încă mult timp după aceea la ea.

În seara aceea, era aproape miezul nopții. Lăsasem cartea, scuturasem scrumul din pipă mea și mă pregăteam să mă culc. Deodată, sună. Servitorii erau culcați. Mă dusei singur la ușă, trimițând la dracu pe tardivul vizitator. Deschizând, văzuî, în strada muțată de ploaia care cădea în torente, un automor

bil mare, tras lângă trotuar și un bărbat de talie înaltă, care se pregătea să sune din nou.

— Doctorul Pumphrey?, întrebă el și după accentul lui îmi dădui seama că era un străin.

— Nu, răspunsei, doctorul Pumphrey este în vacanță. Eu îl înlocuiesc.

— Foarte bine, spuse omul din mașină și mă țin cam brusc. Aș vrea să veniți să vedeți o tânără doamnă care a căzut, brusc, bolnavă. A avut o comoție puternică.

— Cauzată de o turburare fizică sau morală?

— Mai mult fizică...

— N'a fost rănită?

— Nu, răspunse el categoric.

Vorbind, îmi luasem o trusă mică, conținând diferite obiecte strict necesare și ne urcarăm în mașină, care demară cu sgomotul surd al unui motor puternic.

Ploaia care cădea mereu mă împiedica să văd prin geamul mașinei. De notat că nu cunoșteam deloc cartierul. Nu putui să-mi notez drumul parcurs. Aceasta fu foarte scurt dar cu o mașină puternică este greu să-ți dai seama exact de distanță. Când se opri mașina, întrebai:

— Care este numele acestei doamne?

judecaî că e bine de a face să parvină una şi lui Thorndyke. Aceasta îmi aminti că trebuia să scriu raportul pentru reputatul criminalogist. Mă întorsei şi trecui dealungul vapoarelor şi şlepurile, gândind numai că poate în aceeaş clipă, undeva în fundul apei plutea corpul scumpei mele prietene dispărută. Nu-mi puteam desprinde mintea de la acest gând sombru.

Când Thorndyke îmi ceruse să-i fac un raport detaliat al tuturor faptelor care le cunoşteam, fără excepţie, găsisem această pretenţie puţin cam pedantă şi exagerată. Şi apoi, încetul cu încetul, îmi dădui seama de valoarea metodei lui. Mai întâiu, faptul de a pune toate evenimentele la locul lor şi a le diseca amănunţit, le făcea să apară mult mai limpede şi permitea să se vadă coordonarea lor. Apoi, necesitatea de a scrie tot ceea ce ştiam îmi arătă cât de puţin cunoşteam persoanele care făceau parte din dramă. Erau în total cinci: Angelina, soţul ei, d-na Gillow, d. Japp şi Bundy. Despre primii doi nu ştiam decât ceea ce putusem să remarc singur şi ceea ce îmi povestise Angelina. Despre ceilalţi trei nimic, sau aproape nimic.

D-na Gillow ra soţia unui marinar. Soţul ei plecase pe mare cu patru luni înainte şi

— Numele?, răspunse el cu o ezitare ușoară, este... o cheamă d-na Johnson.

Felul lui de a răspunde mă făcu să bănuiesc că o cunoștea puțin pe bolnavă. Coborâi din mașină. Eram într-o stradă liniștită a unui cartier bogat. Era foarte întuneric și nu puteai remarca decât că casa avea un aspect confortabil și că numărul ei era 43.

O femeie deschise ușa. În hall, ghidul meu luă un candelabru de pe o masă și-mi ceru să-l țin în primul etaj.

Ajunse sus, îmi arătă o ușă întredeschisă:

— Iată camera, spuse el, și, fără să mai aștepte, coborî acara, lăsându-mă în întuneric.

Rămăsei o clipă nemișcat, impresionat de ciudățenia noștei. Afaorul și neliniștea mea nu se micșoră când observai că ușa era plină de jupuituri, ea și cum fusese forțată din afară. Mă pregăti să bat, când apărură patru degete, împingând ușa și domascând un cap de bărbat.

Degetele și capul erau destul de remarcabile pentru a reține atenția unui medic. Erău degete în formă de măciucă, terminate cu unghii răscucite, ca o coajă de nucă. Capul, având forma unei pere mari, prezenta o față lungă și slabă, cu ochi infundați în orbite. O frunte mare pătrată era terminată ca un smoc de păr încolor, ridicat drept, ca un neg.

— Sunt doctorul, spuseî eu, observând că omul avea ochii roșii și umezi.

El nu-mi răspunse, îmi făcu semn să intra și închise ușa după mine.

În pat era culcată o femeie îmbrăcată complet, acoperită de un mantou, care-i ajungea până sub bărbie. Era tânără, poate de 28 de ani, frumoasă, dar de o paloare cadaverică. Pușin încurcat, mă apropiai de ea, în timp ce bărbatul se așeza într'un colț al camerei.

— Bună seara, d-nă Johnson. Vreți să-mi spuneți despre ce e vorba?

Cu un aer puțin surprins, ea îmi răspunse:

— Am fost destul de turburată, dar s'a terminat. Nu merita să fiți deranjat.

— Dar n'aveți o mină prea bună, îi spuseî și apucând-o de încheietura mâinii adăugai: mâna vă este rece ca gheața.

Îi luai pulsul, supraveghind bărbatul pe care-l observam într'o oglindă plasată în fața mea. Era așezat cu coatele pe genunchi, cu capul în mâini și nu se mișca.

— Vreți să-mi spuneți ce fel de șoc ați avut?

Pe buzele-i palide apăru umbra ușoară a unui surâs.

— Nu-i chestiune medicală, doctoro.

Văzuî că trebuia să aflu singur și că nu mi s'ar spune nimic asupra secretului pe care-l bănuiam din ce în ce mai mult.

De ce îi fusese cauzată paloarea-î mortală? Frică? Oroare? Durere? Acum ținea ochii închiși și obrazul îi semăna cu masca unui mort, fără marea liniște a morții. Aparența ei, ca și strania atmosferă de mister care plana poate tot, mă făcea să bănuiesc tot felul de evenimente teribile. Făcuî un gest ca pentru a-î ridica mantoul. Ea deschise ochii și reținu mantoul lângă obraz. Aceasta nu făcu decât să-mi mărească bănuelile și cu un gest hotărât, o descoperî.

— Cine a putut să vă facă semnele acestea pe gât?, exclamă eu.

— Sunt semnele unui colier de aur pe care-l purtam eri și care era puțin prea strâns.

Nu o crezui, căci semnele erau făcute de frânghie fină, strânsă cu o putere considerabilă și datau, fără îndoială, de cel mult o jumătate oră. În colțul lui, bărbatul murmură cu o voce disperată:

— Dumnezeu! Dumnezeu!, și începu să plângă cu hohote.

Fui foarte mișcat. Privi, pe rând, obrazul tinerei femei și al omului care plângea. În momentul acela, el scoase o batistă din buzunar și, în același timp, făcu să cadă pe pământ un pachetel învelit cu hârtie albă. Ceva din aparența acestui pachet și din graba cu care-l ridică, mă făcu să mă gândesc imediat că

... Dar ce legătură avea cu

... odată pe tânăra femeie. Nere-
... duncinați. Văzui că-i tremura
... din aparență și din ma-
... cu care-mi răspundea nu lăsa să
... că luase vreun drog. Cândînd
... tot ceea ce puteam pentru ea, mă
... la o masă, unde să scriu
... odăia ab era pe cîmîn
... multe fotografii de artiste, dintre care
... erau semnate. Presupusei că bolnava
... o artistă dar, după cum remarcase și ea
... o chestiune medicală.

... care va trebui să ia regulat
... eu, întorcându-mă spre bărbat. Tre-
... mai ales, ca din bolnava să rămîna
... liniștită. Multa liniște.

... capul, dar nu răspunse. Salutai
... înimi mulțumii amabil, cu un
... blînd, care mă mînuia adînc.

... apropiat de ușa bărbatul se ridică
... mulțumindu-mi, la rîndul
... voce plăcută și cu un accent rafinat,
... tranșu cu aparența lui. In hall,
... bîndul;

... întrebă el brusc.

... l-am lăsat o rețetă.

... îmi spuse în loc de

Mama era la poartă înainte de a mă urca
cumpărându-mi un jurnal nou, căutând vre-
un perisaj de se pot vedea pentru a recunoaște locul
de unde la fel de necesar mai târziu. Deși
ploaia nu se oprea încă și noaptea era foarte
întunecată totuși îmi ieșea să disting pe casa,
alături de un mic turn, formând un unghi
prevăzută cu o sfârșită de vânt.

Ajuns acasă, ghidul mă întreabă prețul vî-
zitei mele.

-- Credeți că n'as trebui s'o mai văd pe
d-na Johnson?, întreba eu.

O să vă cheme dacă vor avea nevoie,
a răspuns el, dar eu prefer să plătesc vizita
bună.

Pe ce mă plătiți, îi recomandai:

Trebuie să aibe liniște multă și să ur-
meze un sentimentul meu cu strictețe, căci este
foarte slabă.

Am vădit spune, răspuns el. Dar nu lo-
rui să văd. Ați explicat aceasta d-lui... soțu-

lui... și el mi-a continuat:

Am vădit că nu știu dacă m'a înțe-
les bine. Mintea nu era din cele
mai bune. Dar eu mai există și altă per-
sonă care vede și simte ei.

Credeți că ar fi în pericol?

Medicul vorbind, nu. Dar, pe de alt-

parte, cred că știți mai bine decât mine cece este de temut.

Îmi aruncă o privire rapidă, se înclină ușor și urându-mi «noapte bună», se întoarce la mașină și plecă.

Ne având poftă să dorm, îmi umplui pîpa și așezându-mă lângă foc reflectai la toate câte se întâmplaseră.

Ce se petrecuse în casa aceea? Ceva sinistru și misterios. Aveam drept dovezi secretul pe care-l păstrasera toți cu sfînțenie și apoi numele fals care-mi fusese dat. Dar cine era ea?

Elementele problemei consistau în semnul de pe cățul tinerei femei, starea usii și pachetul care eram sigur conținea cocaină.

Semnul de pe cățel era de data recentă și fusese cu siguranță făcut de o bănușie subțire. Bănușia era o bănușă minime, fie chiar de un deget de la altă persoană. Tentativă de omucidere sau de comisie? Ușă spartă întărea ideea omuciderei. Dar de cine fusese spartă? De un necunoscut sau de un salvator?

Am apăsat din nou pe buton. De ieri pacienta mea nu lăsa din căuta-mă pe copilul meu, care părea a fi un copil sănătos și robust. Dar rămânuse totuși bolnav. Trăiește și într-o stare mintală deplorabilă. Aici era, fără îndoială, cheia problemei.

Reflexiile mele se prelungiră mult timp,

dar nu putui găsi soluția acestui mister. În sfârșit, mă ridicai și mă trânti în pat, încercând să nu mă mai gândesc la asta.

Pe un timp mult după aceea fui obsedat de două temeri: una urâtă și slabă, cu un moț de moarte; cealaltă dulce, mută și totuși doezent de tragică și de tristă. Nu mai fui chemat niciodată și abia în ajunul întoarcerii doctorului Pumphrey făcui o descoperire.

Fusesem să vizitez un bolnav lângă Regent's Park și mă întorceam pe un drum care-l credeam mai scurt. Mă găsi, deodată, într-o stradă unde avui impresia că mai fusese odată. Apoi observai o casă care cu totul era formată dintr-un turn, pe care se afla o gârlează de vânt. Traversai strada și privi înălțurată. Nu mă puteam abține să număr. Numarul era 45 și recunoscuî precis că era casa ei domnie Johnson.

Commodorul și poate a crimei! Oricare ar fi fost tragedia, actorii erau plecați, căci la ușa erau fără perdele și pe ușă văzuî un tabel: De închiriat.

Am tentat să vizitez, apoi gândind că nu voiam să mă întâlnesc niciodată trio-ul care-l văzusem, mi-am continuat drumul.

Ma înclan. Cortina căzuse peste primul act dar piesa nu se terminase.

CAP. II

O ÎNTĂLNIRE NEAȘTEPTATĂ

Trecu mai mult de un an înainte ca corăbia să se ridice din nou asupra dramei despărțirii noastre. În momentul acela, căpătâșul meu era încă în posesia unei moșteniri mici, care mă făcea independent. Dar eram incapabil să trăiesc. Lăsa să lu rezoluții. Aflai că era de preluat o clientelă la Rochester. Era un oraș plăcut și scrisese principala lor agenți ai acestei regiuni, d-nii Japp și Bunday, cerându-le condițiile în care aș putea închiria o casă și să mă instalez. Știam că aveam de înlocuit acolo un medic bătrân și că, în consecință, n'aveam de loc șansă să fiu agreat de clientela lui, deși purtam acum o barbă mică.

Răspunsul lor îmi plăcu atât de mult încât chiar a doua zi, înarmat cu o valiză bine umplută, plecai spre Rochester.

La Dartford, trebuia să schimb trenul. Eram pe peron, plimbându-mă în lung și în lat așteptând, când atenția mea fu atrasă de un bărbat așezat pe o bancă, care și răsturna o țigară. Fui impresionat de dexteritatea cu care degetele lui mânuiau tuțorul și în sfârșit apor... aceste degete erau în forma de mîciucă cu năghide nădăite în formă de coajă de nucă. Privi capul omului și-l recunoscu.

...soțul ei». Era neras și pantofii lui erau acoperiți de praful alb al drumurilor. Era lent, ca și cum ar fi mers mult timp. Când sosi trenul, îl supraveghiai. Se urcă în un compartiment vecin cu al meu. La fiecare stație mă uitam dacă cobora, dar abia la Chelsea ter părăsi trenul. Trecu prin fața mea fără să mă observe și văzui într'unul din bagajarele lui un cuțit mare, prins de o panglică de metal. Mă entremurai și sinistrelor e-... ale liniștitei case din Regent's Park mi reveni ră în minte.

...valiza la biroul de bagaje și ieși din stație. Trecusem abia 400 sau 500 de metri. Într'un loc o cafenea, îl văzui ieșind pe așa... un balcon. Părea să fi băut și arăta... un sentiment. Când trecui pe lângă el,

...curios să știu dacă cunoașteți casa...

...tu, răspunsei eu fericit de a pu... adevarul. Nu sunt din acest oraș... și pleacă. Imi continuai drumul, ... putea fi dna Frood.

...sfârșit, în fața a două case... dintr'una zăream o stăpînire roșie, cu aspectul con... care păreau a fi numai una. Pe o... o placă de aramă: Japp... Lângă o fereastră lucra... case de închiriat. În timpul...

— „perete” asupra acestei liste, deasupra peretelui caminului se ridică, încet, o figură împodobită cu o pereche de ochelari mari, care de pomană burse întâlnindu-mi privirea

— Trecu cele câteva trepte ale peronului bătu și intrai în hall. Ușa biroului fiind larg deschisă observai pe proprietarul ochelariilor într-o poziție pe un taburet și scriind într-un registru gros. Celălalt ocupant al biroului era un omuleț în vârstă, cu o figură amabilă și părul complet alb. Mă privi interogativ.

— Sunt doctorul Strange, spusei eu scoțând niște hârtii din buzunar. V-am scris de curând.

— Ah, foarte bine, îmi replică el, oferindu-mi un scaun. Eu sunt d. Japp. Iată situația: bătrânul doctor Partridge a murit, acum vreo trei săptămâni și am toate puterile să-i includer situația. L-am evaluat casa, care este mobilată, ca și instrumentele și cliențela și toate acestea le-am socotit în prețul indicat în contractul de arendă, al casei?, între-

— A început acum câțiva ani, dar doctorul Partridge închiria cu anul. Ați putea face, d. Japp, un lucru.

— Ce lucru, d. Japp?

— În primul rând pentru d-na Froom.
— Pentru d-na Froom?

(1) cunoașteți pe d-na Frood?, mă în-

10. How many times have you been married?

... .. in
... ..

...atunci te poartă el și întorcându-
și la tine, spune: „Te gândești des-

1991

— Nu pot să spun că eram în dragoste.

...după care a fost o ferî-
...adresa soției lui.

...la oile noastre Bundy, îl poți a-
...doctor să viziteze casa?

Bondy coborî de pe scaun, îşi luă un
cordon şi o pălărie şi anunţă că e gata.

— În timp ce mergeam pe pitoreasca stradă
v-am văzut: —

— Văcerile matrimoniale ale d-nei Frood
nu par a fi într-o stare demnă de milă. Co-
leto de femeie este?

— Oh, o femeie înaltă cu o voce dezagrea-
bilă. Am văzut-o numai odată sau de două
ori. Are o clăie de păr negru, sprâncenelo
tuloase. Nu e genul meu de frumusețe. Dar
Frood pare să țină mult la ea.

— Dna Frood este din Rochester?

— Nu, nu știu de unde vine. Această pro-
prietate i-a fost lăsată moștenire de o mă-
tușă care era verișoara lui Japp. Ea a venit
acum câteva săptămâni, să scape de so-
țul ei și locuiește cu proprietărcasa ei casa
de lângă birou. Dar știți: toate astea sunt
confidențiale.

— Apăsăram în fața casei doctorului Par-
tledge Bundy introduse o cheie în broască
și începu să deschidă ușa. Deodată, auzirăm
un zgomot de lanțuri și de zăvoare și ușa se
deschise încet lăsând să apară o femeie în
rochie neagră care ne privi puțin amabil.

— Cum se numește? întrebă ea brusc.

— O cheie, răspunse Bundy.

— Cum se numește o cheie când e un lanț
de lanțuri? —

— O cheie de pre-asta.

— Ce vrei?, continua ea, mereu mărând
noaptea.

— Veți veni pe doctorul Strange. A vă
văzută pe el într-o revistă și ar dori să
vă viziteze. Ar vrea, de asemenea, să
vă plătească pentru a putea avea acces la clientela docto
rului Strange.

— Dece n'ai spus asta înainte?
— Înainte de ce?

— Ea nu răspunse și Bundy continuă, adre
sându-mi-se:

— Aceasta doamnă, doctore Strange, este
d-na Dunke, mai cunoscută sub numele de
Cocoșula. Ea îl îngrijea pe predecesorul dvs.
Ea termină prezentarea printr'un salut ce
remușcă pe care d-na Dunke nu-l văzu căci,
scutit din buzunarul ei o legătură mare de
chei. Ea mi deschidea ușile care dădeau în
hall.

— Ușile primului etaj nu sunt încuiate,
doctore. Dacă veți avea nevoie de mine n'a
veți avea nevoie să sunați.

— Mă duc în subsol, spre bucătărie.

— Când odaile și văzuți că prețul era foar
bun, că fiind suficient de bine mobi
lizat pentru nevoile mele imediate.

— Când îi spusesei lui Bundy, că sunt de a
ci? Când ar putea să mă instalez?

— Imediat dacă vrei. Dvs. și d-na Flood
pot semnata contractul chiar astăzi.

... la mana menajeră?

— Ce condiție? Dacă aș fi în locul dvs., aș
prefera să amână eu un demon, dar este o
condiție bună.

— Credeți că va voi să rămână?
Bundy surâse.

— Dacă va voi? Va rămâne chiar dacă veți
vrea sau nu. S-a petrecut aproape toată viața
aici. Va trebui luată cu casa. Dar cred că
nu va regretați. S'o sun? E mai bine s'o pre-
venim imediat.

Când apărură d-na Dunke, el continuă:

— Doctorul Strange preia clientela, d-nă
Dunke plus casa, mobilele și pe d-ta.

— Foarte bine, răspunde ea. Când vă în-
trebați acum, mă întreba apoi pe mine.

— Imediat. Valiza mea este la biroul de
la etaj.

— Vreți să verificați inventarul?

— Nu cred că nu este necesar. O vom
face mai târziu.

— Am înțeles, ne întrerupse Bundy. Vă
văd la ora șase la birou, pentru a semna.

— Putându-ne vesel ne părăsi.

CAP. III.

SPOVEDANIA

La ora șase, mă prezentați la biroul d-lor Japp și Bundy. Cel mai în vârstă dintre asociați, era așezat și scria când intrați. Se întoarse spre tânărul lui coleg și întrebă:

Contractul doctorului Strange este gata, Bundy?

— L'am terminat acum cinci minute: ia-l.

Îmi întinse două copii și Japp continuă:

Vreți să-l citiți, doctore. Apoi vă veți duce cu Bundy, pentru semnături, la d-na Broad pe care am prevenit-o.

Bundy își scoase ceasul, se uită la el și exclamă:

Drace, nu pot. Japp! Am întâlnire cu tatălul Baldwin, la șase și jumătate.

E adevărat, spus Japp. Uitasem. Mi se duce cu eu doctorul, dacă vrea să mai rămână un minut.

— Nu pot deloc grăbi, îi răspunse Bundy.

Atunci bun. Vreți să citiți contractul în timp ce eu voi termina lucrul meu?

— Nu pot, răspunse Bundy. Am o întâlnire cu tatălul Baldwin la șase și jumătate. Vă las contractul cu Japp și te mulțumesc. Bună seara, doctore.

nu terului și spre straniile evenimente ale
 celor nopți plătose. Imi reamintii de tânăra
 femeie și obrazul ei dulce și grațios, cu toa-
 ta simțirea lui cadaverică. Evocasem de a-
 lor ori aceste imagini din ziua când le vă-
 zusem încăt acum imi păreau a fi aproape
 familiare. Peste câteva minute, mă voiu
 ca i din nou în prezența acestui obraz, căci
 nu mai exista nici o îndoială: era viitoarea
 mea proprietăreasă.

Japp terminase ieșirăm. Drumul nu era
 lung pentru că n'aveam decât de bătut la ușa
 de curată. Japp ridică un ciocan de aramă
 și după o clipă, o femeie în vârstă ne des-
 chise introducându-ne într'un salonăș abia
 luminat de o lampă pusă pe o masă joasă.
 Din prima clipă, recunoscu pe pacienta
 mea și tânăra femeie care ne prîmî.

Japp mi prezentă viitoare mele proprie-
 tate care se înclină grațios și mă învîță
 să urc scara.

— E pare ca nu te simți prea bine, spuse
 Japp. Prin fiecei vei avea acum un doc-
 tor de plătire. O să-ți plătească o parte
 din vizite și în înorîjiri.

— Cum de zic, spuse ea luând hîrtiile
 și scriind. Japp și pregătinduse

— O observai cu toate că lumina
 era atât de mică încît îmi

nușioase. Regăsi în ea femeia grațioasă pe care o viață fericită ar fi făcut-o și mai atragătoare. Așa cum era, cu părul ei negru, cu sprâncenele frumos arcuite, gura energică și tenul palid, se simțea în ea ceva intens și turburător.

— E perfect, spuse ea, cu vocea aceea cu un timbru destul de ridicat, pe care o criticase Bundy. Dacă doctorul este de acord, putem semna contractul.

Semnaram, apoi remisei un cec lui Japp, care mi mulțumî și-mi ură noroc.

Am spus d-nei Frood că îași văzut soțul și apoi, și că știți în ce situație se găsește ea. D-na Frood gândește că și mine că e mai bine să știți asta, pentru că nu când l-ați mai întâlni.

Absolut, adăugă d-na Frood. N'ar servi la nimic să fac un mister din aceasta. A venit eu d-voastră de la Londra?

Nu l'am văzut la Dafford?

În momentul acesta, d. Japp se ridică și îndreptându-se spre ușă, spuse:

Nu vă întrerupeți pentru mine. Trebuie să mă întorc la birou, deoarece mă așteaptă Bundy.

Când în plecat, d-na Frood mă întrebă:

— Poateți că nu l-ați văzut la Dafford?

pantofii îi erau acoperiți cu praf

— Sunteți un observator foarte bun, doctor. Ma întreb ce anume caracteristică v'atrăta atenția asupra lui?

— E un om destul de remarcabil. Dar, pentru a spune adevărul, l-am mai văzut și înainte, răspunsei eu, decis să fiu complet sincer.

— Adevărat? Sunt indiscretă dacă vă întreb unde?

De fel. Era acum un an, pe la miezul nopții, într-o casă din Regent's Park, unde fusese chemat pentru a îngriji o tânără femeie.

În timp ce vorbeam, ea mă privea cu o surpriza pe care nîcî nu încercă să o ascundă.

Sunteți doctorul care a venit să mă vadă în noaptea aceea?

Desigur, răspunsei eu.

— Ce lucru extraordinar! Simțeam că vă mai văzusem undeva, dar v'ați schimbat. Atunci n'aveați barbă. Nu-i așa?

— Nu.

Mă privea cu un aer gânditor, dar nu mă atrebuca mai mult. Apoi reluă:

— E foarte bun și simpatîc, și foarte calm. Nu văd ce ați gândit de toate cele ce ați spus.

— Nu văd ce ați mai depărtat decât de mine, răspunsei ovazînd.

- Oh, nu mai e nevoie să fii atât de rezervat, acum când sunteți în curent cu situația mea.

— Bine. Atunci am să vă spun ce am văzut. Era evident că un atentat avusese loc. Una era spartă, unul dintre cei doi băbaji era într-o stare lamentabilă, celălalt pareva furios.

- Da, continuă ea, și sunt sigură că ați cântărit la ceea ce româneștii numesc eternul triumfuri : soțul, soția și celălalt. Dar era puțin imaginație. Bărbatul care s'a dus să vă cunoască era d. Fordyce, directorul mai multor teatre provinciale. În momentul acela, eram nădăruși. Puteți să bănuiați?

- Da, într'adevăr mă gândisem la asta.

- D. Fordyce voia să mă angajeze. Venise o dată sau de două ori la mine pentru a vorbi cu Nicolas, soțul meu. Eram mai mult un mai puțin prieten. În seara aceea, venise la mine de la teatrul unde jucam și mă conducea acasă, să mai vorbesc puțin și să ia vreo două fotografii de care avea nevoie. Când ajungeam la ușa mea în camera mea pentru a lua fotografiile, el era în fața ușii și găsi pe Nicolas, care ne văzând pe noi ferindu-ne, ni era extrem de surprins. Când ne văzu pe noi, el se dădu la o parte și ne lăsa să intrăm în cameră. Când ne dădu seama că eram doi, el se dădu la o parte și ne lăsa să intrăm în cameră.

gluși. Am ieșinat și când m-am revenit, Nicolae hohotea într'un colț iar d. Fordyce, lăsat una, pareă terîbil de mînios.

Soțul dvs. fusese gelos pe d. Fordyce înainte de această seară?

Niciodată, dar în seara aceea băuse și luase stupefiance.

— Cocaînă?

Da. Dar, Dumnezeu! observați totul. Doctore! Cu soțul meu era totdeauna dificil de trait. Decînd începuse să ia stupefiance, devenise îngrozitor, bolnav și leneș. Fără caace câștigam eu n'am fi putut trăi. După alacrea aceia, n'am mai vrut să stau cu el.

Presupun că v'ați întors la familia dvs.

Nam familie. Sunt orfană. Tatăl și mama mea au murit în Africa, când aveam zece ani.

Indeadevar, am remarcat inelul care-l purtați cînd ați semnat contractul.

Da mi plac aceste lucruri puțin străine. Sunt semnele zodiaculuî, gravate în

la care inelul și mi l'întînse. Remarcați că în el sînt gravate inițialele A. C.

— Cînd ați văzut inelul de fată, spuse puțin

decurînd de la o dezagreabilă, dar dece

— Da, de ce nu divorțezi? Credeți că astă
mărar liberă de el, de un nebun furibund?

E adevărat. Dar cum v'ați putut căsători
cu el?

— Altădată nu era așa. Scria romane. L'am
crezut talentat și apoi, vedeți, ăsta-i destinul!

— Dar pentru ce a venit astăzi?

— Cred că voia bani. Cheltuește totul. Dar
nu pot suporta gândul că acest nenorocit
n-are bani. Orice s'ar spune, e soțul meu și
din moment ce-l pot ajuta...

Se servește de bani pentru a-și cumă-
ra timpelante. Dar dacă va afla unde locuiți?

Atunci va trebui să plece într'altă parte.
Aveți doctori, nu voiu putea urma sfatul
d-lui Japp, caei aș fi o pacientă incurabilă.
Nu există remedii pentru turburări matri-
moniale.

Ba da și dacă îmi permîteți vă voiu tri-
bui un tonic care o să vă folosească și — ri-
scozându-mă — să plece — din când în când.
Eu voi să vad cum vă merge și dacă voiu
să vă ajut să suportați toate acestea.

— Totuși, scuze. Iar, se pare că nu
vă va ajuta.

— Eu vă spun. Într-o vreme puteam să
vă ajut.

— Eu sunt asupra celor dibentate, aș putea

eram în fața spitalului, când văzuî întrând
 acolo doi agenți care duceau, penibil, un corp
 care părea neînsufleșit. Un fel de presenti-
 ment mă făcu să înaintez spre ei și-l recu-
 noașu pe Frood. Leșinase după o criză și era
 transportat la spital, unde putea rămâne
 până a doua zi.

Înarmat cu aceste informațiuni, ma întor-
 cer la d-na Frood, căreia îi povestî întâlni-
 rea avută.

— Suferea de leșinuri?, o întrebaî eu.

— Da, uneori. Câtă dreptate aveam: e fără
 băci — astăzi cel mai grozav

— Dece?

— Pentrucă trebuia să-și primească banii
 pentru care i am făcut o — mâine și trebuie
 să primească numai personal. Ce o fi venit
 la ea aici?

— Dar dacă este în contact cu băcherul
 de — poate o fi căpătat adresa!

— Nu căci acela care-i plătește este ban-
 cherul d-lui Japp, dela Londra. Dacă n'as fi
 fost — ar fi atârnată m'ar fi bombardat cu

— Dar bine. Dar eti face bine să nu ieșiți
 — Voia vechia și cum
 — când va fi trecut pericolul.

PUTINA ARHEOLOGIE

Imediat după micul dejun, a doua zi, mă dusei la spital. Il găsi pe Frood în stare mai bună. Infiriera îmi spuse:

— Sărmanul om! Soția l-a părăsit și el crede că este aici. Gândea că Rochester este un orașel în care toată lumea se cunoaște și unde nu i grea să te informezi. Dar nu mai vrea să caute. Dorește să plece înapoi la Londra. Mă întreb însă cum, căci nu este deloc de tare să mergă și nici bani nu are.

El mi răspunse că, dacă nu i trebuie decât puținul călătoriei îl voiu plăti eu. Dar aş vrea să fiu sigur că pleacă.

Asta i ușor. Aș putea să-l însoțesc la gară, dacă vrei?

Pentru a mi vorbi, infiriera mă trase puțin la o parte. Când termină, mi întinse o bucată de hârtie și îmi spuse:

Nu sunteți încă prea tare interesat de arheologie? Nu vă înamorați la Londra?

Da, spuse el trist. Acolo am o cunoștință care s-a ocupat de arheologie timp de zece ani.

Aveți în Londra un muzeu pentru arheologie? Nu știu, dar cred că da.

de un al. Ai grijă, soră, să ieși un bilet pentru d-nul... să-i dai bani de mașină la Londra. Eu mă pot liniști cu privire la plecarea lui. Nu având ce face în dimineața aceea, hotărâmi să mă duc s'o văd pe d-na Frood și să anunț plecarea soțului ei. Ușa îmi fu deschisă de o femeie bătrână.

- D-na Frood este acasă?, o întrebai.

- Cred că a ieșit, răspunse ea. Sunteți doctorul ei?

- Li răspunsei afirmativ.

- Oh, spuse ea, sunt atât de fericită că o pot avea pe cineva să vegheze puțin asupra ei. E atât de singură! Asta nu-i bine pentru o femeie atât de tânără ca ea. Eu o văd foarte puțin. Mă cheamă din când în când să-i prezint marea. Deobiceiu își face totul singură. Sper că îmi vei schimba ideile astea. E atât de trist!

- Iese adesea?

- Oh, da. Este aproape tot timpul neacasă. E totdeauna singură. N'are nici un fel de activitate.

- La ce oră se întoarce deobiceiu?

- La șase, sau șapte.

- Dacă o veți astăzi, spuneți-i că voiu să o văd pe la șapte și jumătate.

- Vă rog, domnule, li voiu comunica.

- Mulțumesc foarte mult. În momentul când mă

pregăteam să-mi continui drumul, observai, deasupra perdelei ferestrei vecine pe Bundy, care-mi surâse. Nu știu dece, dar simți că roșesc. Mă îndreptai spre birou.

— Ah, exclamă Bundy, te am prins.: Dar am văzut-o pe dulcea Angelina ieșind acum o oră. Pe cine ai găsit?

— Cred că era proprietăreasa casei, o femeie în vârstă.

— Știu, este d-na Gillord, o văduvă de prin partea locului.

— Voiam să-i spun d-nei Froot că soțul ei a plecat.

— Adevărat?, spuse Japp. Când?

— Azi dîmîneață, cu expresul de 10 jumătate.

— De unde știu asta, doctore?

Le povestii ceeace se întîmplase în ajun și chiar în dîmîneața zilei. Când terminați, Japp spuse:

Este foarte bun cu prietena mea, d-na Froot. Cu mare plăcere îi mulțumesc din partea ei.

Ar fi meritat s'o găsească acasă, îl întrerupse Bundy.

Japp se uită la el cu un aer mustrător. Fațeta se întoarse înăi spre mine și prii îndu-l pe Japp cu cenda o hînlui, imi puse

Merem acelaș om posac.

Apoi schimbă tonul și întrebă:

Ce mai e nou cu vechiul zid, Japp?

Dacă vrei mă pot duce, acum, acolo.

— Iie, răspunse Japp.

Bundy își părăsi taburetul, își luă pălăria și se întoarse spre mine.

— Te interesează arheologia, doctore?

— Puțin. Dar de ce?

— Suntem tocmai pe cale să astupăm câteva găuri ale zidului orașului, o veche lucrare lăsată de Romani. Dacă te amuză, vino cu mine.

Acceptai și plecarăm împreună, flecărind veșeli.

Trecurăm astfel prîn tot felul de străzi mici și curioase, prîn alei și trecerî. În sfârșit, Bundy se oprî în fața unui portal de lemn, împinse ușa și mă lăsă să trec. Când intra și el, scoase cheia care se găsea în broaște și o puse în buzunar.

Ne aflam pe un loc vîran, unde erau niște rușinuri provenite, fără îndoială, dela un vechi. Trei părți erau închise de garduri metalice și a patra era formată de un porțel din piatră surpale, reparat în unele locuri cu cărămizi roșii și zidărie. Se vedeau, în jurul zidului, câteva resturi de vechi cărămidă de origine română. În fața unei spăr-

lui, lucrau vreo zece oameni, în jurul unei
cămăzî enorme de cărămizi, pietre și bu-
toare de var. Când intrarăm, contra mais-
trul veni spre noi și Bundy îi remise cheia
porându-l:

Ar fi mai bine să păstrezi cheia asta la
dădă. D-lui Japp nu-i place să fie lăsată chiar
un portal. Cum merge lucrul?

Atât de bine cât se poate spera cu oa-
meni ca aceștia. Nu există un singur zidar
printre ei, afară de bătrânul acela care face
tencuială. Așa-i lucrul făcut cu șomeri.

Întorcându-se înapoi să evite un lucrător în-
cercat cu o găleată cu tencuială, Bundy fu
surprins să cadă pe o grămadă de var ne-
tencuit. El reținu echilibrul cu mare greutate
când bătrânul care tencuia îi spuse:

Ați scăpat bine, domnule. Dacă ați fi
căzut pe grămadă asta din hainele dvs. n-ar
mai fi rămas decât niște scurte ciuruite.

Crezi?, întrebă Bundy.

Sunt sigur, reluă lucrătorul. Varul ne-
tencuit e un lucru teribil. Mânâncă totul ca
un bolnav.

Într-un punct al ne-poveștea ca și tota mun-
dă, oamenii erau în stare de beție în masa
de var. Așa că nu se putea să nu se găsească
un vapor să-l ducă la domiciliu. După ce

Săptămâni i se regăsiseră numai oasele, pîpa și o cataramă a centurii.

Varul nestîns nu lăsase decât asta din el, sfârși zidarul.

Bundy, după ce-și privi neliniștit pantofii, se îndepărtă prudent.

Continuaram să examinăm vechiul zid flecărind.

Crezi că varul poate fi atât de corosiv? întrebă Bundy.

Nu știu prea multe cu privire la acest subiect, răspunsei eu, însă cunosc că varul consumă tot l. afară de metale. Până unde este adevărată povestea auzită, nu știu. Dar mi amintesc de experiențele făcute asupra acestei teme și de uade reieșea că un corp metalizat în var nestîns era ars în întregime, lîno înțeles afară de oase. Nu cred însă ca asta să se poată face în trei săptămâni.

Discuția se mai învîrti asupra unor chestiuni de arheologie și ajunse apoi la d-na Frood.

Ce gîndești despre d-na Frood? mă întrebă brusc Bundy. Ai văzut-o ieri?

Da, și am flecărît o bună bucată de vreme. E meîntătoare și simplă, destul de frumoasă și distînsă.

Da, nu î rau, admise Bundy, dar nu î pot suporta vocea. Îmi caleă pe nervi. Am orecare de aceste voci ascuțite.

Nu mi e de o voce ascuțită. Are un ton

poziție ridicată, dar bine timbrat, fiind numai puțin în dezacord cu aparența și manierele ei.

— Da, așa-i. Este prea înaltă pentru o voce de copil.

— Răspunde de această reflecție.

— Schimbând subiectul, Bundy continuă:

— Nu găsești ciudat faptul că Frood a plecat napoi atât de repede?

— Nu, mai curios este faptul că a venit în orașul ăsta. Trebuja să-și primească renta, care i-a fost făcută de soția lui, în fiecare 15 zile lunare. Așa la făcut atât de nerăbdător că pleacă. Dar de ce n'a așteptat să primească banii înainte de a veni aici?

— Mă întreb cum a putut afla că soția lui trăiește în orașul ăsta?

— Sunt convins că n'a avut informații exacte. Chiar aici n'a fost sigur că ea este aici. Poate că a venit să caute indicații mai precise.

— Probabil, confirmă Bundy, și desigur că nu va trece mult până îl vom revedea.

— E o situație teribilă pentru ea. Ar trebui să-l disconșeze.

— Crezi că ar fi capabilă ceva, cu un om atât de supărător? Din ferecă nu e deosebit de înțeleasă, dar nu e în modată. Numărându-se că n'a avut de ales, Frood e în situația ăia.

— Nu e capabilă să-și facă un plan, să-l execute și să-l revizuiască de îndată ce se

Londra. Se pare că s'a însurat cu singura femeie de pe pământ care a putut accepta să so-
 ocupo de el.

Bundy se schimonosi și adaugă:

(O afacere murdară, dar ai — față în-
 doială — dreptate.

CAP. II.

JOHN THORNDYKE

După masă, pentru a asculta de ordinele
 d-nei Dunke, m'am așezat pe un scaun puțin
 confortabil în catedrala din Rochester și mă
 pregăteam să ascult slujba cântată.

Reflectam profund și nu fără surprindere la
 marea impresie care m'o făcuse d-na Frood. E
 adevărat că circumstanțele particulare în care
 o cunoscușem erau interesante și puteau să fi
 provocat simpatia mea. Cu toate acestea, ni-
 mie nu justifica faptul că eram atât de obseda-
 t de ea. Într'adevăr, nu era o femeie prea fru-
 moasă, dar, de la prima mea întâlnire cu ea,
 nu mi mai ieșise din minte. Priveam, masinal,
 stăruind care intrau pe vârful picioarelor și
 veneau să se așeze în jurul meu. La un mo-
 ment dat atenția îmi fu atrasă de sosirea unui
 vizitator nou. Talia lui înaltă, demnitatea lui
 și domeniul lui viație și atletică, în ciuda părului
 lui cenușiu îi trădau rasa. Dar ceea ce-mi a-

Într-o mai ales atenția era obrazul lui, nu din cauza frumuseții ci datorită expresiei de forță și inteligență care se degaja din el. O figură fermă de calmă, aproape imobilă, din care se păndea un sentiment de profundă atenție de mare concentrare și putere.

Trăinul se opri nu departe de mine și luă un scaun. Câteva clipe după aceea intra un nou vizitator, dar de astădată nu un străin. Recunoștui în el pe doctorul Jervis, pe care-l cunoșteam când eram student și care-l înlocuise pe unchiul meu un timp oarecare. De atunci fusese avocat, se specializase în medicină legală și devenise colaboratorul celebrului medic forens John Thorndyke.

El se opri puțin lângă el. Decisei imediat că trăinul nu era altul decât chiar doctorul Thorndyke.

Jervis nu mă văzuse. Decisei să reînnoiesc cunoștința și mă dusei să mă așez pe un scaun lângă el. Circumstanțele nu ne permiteau să vorbim dar când înmul fu aproape terminat Jervis mi-a coase ceasul și apoi îmi murmură în ureche:

Aveam să știu ce ai devenit, Strange și să te găsesc aici. Thorndyke. Am putut înaintea împiedica înainte de plecarea noastră de la Londra să te iau din Catedrala Jervis și să te aduc la Thorndyke. Te duceam la un medic în toată înfaptă în toată viața ta copilărie.

— Ce faci la Rochester?, mă întrebă Jervis.

— Teoretic sunt aici medic, dar în realitate nu sunt însă nimic, căci am venit alaltăeri dimineață.

— N'ai bolnavi?

— Până acum doi. Unul l-am adus cu mine și a plecat din nou ieri dimineață și pe soția lui.

— Ah, exclamă Jervis, răspunsul este lapidar, dar cam obscur. Se poate ști despre ce e vorba?

— Le povestesc aventurile mele cu tovarășul meu de călătorie. Istoria d-nei Frood dând-le în confidențe profesionale avut poartă să le țin sub tăcere. Apoi socotind că, prin experiența lor, interlocutorii mei ar putea să-mi dea o părere autorizată, le povestesc tot ceeace știam, afară de evenimentele din Regent's Park, pe care aveam impresia că n'am dreptul să le desvăluj.

— Fii bine!, spuse Jervis când terminasem, dacă elinta ta se expune în felul acesta vom fi obligați să înființăm aici o sucursală a serviciului nostru, fiind fel de fel de posibilități în cazul expus. Nu crezi și tu, Thorndyke?

— Nu văd decât o singură posibilitate în acest caz și extrem de neplăcută pentru această sarmă femeie. Ea n'are decât două alternative: sau să trăiască cu acest om, ceeace este imposibil, sau să-și petreacă viața fugind de

„Nu este un vîitor tentant pentru o tînăra femeie!”

„Da, continuă Jervis, dar mi se pare că ești prea deșteptă la lucruri mai grave din partea celui la pînă, unui intoxicat cu stupefianțe ca acesta. Niciodată nu se știe, ce va face!”

„Poți spera mereu că se va sinucide, re-
placă Thorndyke. Se poate însă să ucîdă și pe
alții. El mai poate întovărăși cu alți anormali
pentru a comite crimele cele mai neașteptate. Să
sperăm că d. Frood nu va continua să-și ur-
mărească soția.

Conversația trecu apoi la afacerile lor și
atunci se veniseră la Rochester pentru unul din
tranzacții lor dar că judecata fiind amînată cu
puțin timp, urmau să revină la data aceea.

„Nu vînta să vină să dejeneze la mine, cu
toate venim noi la vizite. Fîxarăm ziua și-i
vor veni la gară.

„Întorcându-mă dealungul malului, gîndin-
d-mă la Frood și sperînd că-și va aban-
dona gîndul de a-și mai căuta soția, mă găsi
brusc în fața casei d. neî Gillow,
bărbatul se preaptea să deschidă ușa. „Tea-
ra” strîlăcea și fencia, recunoscîndu-mă imi

„Aveți un mic d. neî Frood comunicarea
cu mine?” „Nu cred că acum e acasă
deci nu pot să-l văd”, zise el în hîlt. „Nu
ești în casa ta?”

— Intră, d-na Gîllo, răspunse vocea pe care n-o putea suporta Bundy.

— Întră și d-na Frood, surprinsă, îmi spuse:
Nu te-am auzit sunând doctore.

— N-am sunat. Tocmai când veneam, intra d-na Gîllo și mi-a evitat să vă deranjez.

— Am fost în oraș... dar am fost foarte atentă.

— O puteați face!

— Vreți să spuneți că soțul meu a plecat?

— Da. A plecat, răspunsei eu și îi povesti evenimentele dimineții suprimând rolul meu oficial în tranzacție.

— Cine i-a plătit călătoria? Infirmitera?, întrebă ea.

— Sunt sigur că n'a făcut-o ea. Probabil că n'a găsit un alt altruist. Era vorba doar de numai câțiva șilingi.

— Imi e indiferent. Trebuie să-i înapoez.

— Dar, exclamai eu cu putere, n-o puteți face fără a vă demasca identitatea și se va găsi vreun filantrop stupid care va voi să facă o împacare între dv.! Cel mai bine e să nu faceți nimic pentru moment.

— Pentru moment!, repetă ea ca un ecou. Cred că toată viața mea voi trebui să rămân o lupara. Sunt ca o criminală, care niciodată nu îndrăznește să facă cunoștință cu cineva.

Nu cunoașteți pe nimeni la Rochester?

Nici un suflet, afară de d. Japp — care

este o rudă prin alianță — mai cunosce pe asociatul său, pe d-na Gillow și pe dv. Și toți mi cunosc situația.

Presupun că ați păstrat ceva din prietenia dvs. dela Londra?

Foarte puțin. Numai unul sau doi dintr-un număr de prieteni, care mi-au jurat că vor păstra secretul totuși, mi se pare, că acest secret a fost prost păzit undeva. Desigur, ei îl trădă pe Nicolas, soțul meu.

Ce gândește soțul dvs. despre această desertare?

Motivul obișnuit: pretinde că m'am părăsit pentru el și că am alte motive de a-l părăsi, dar în fondul desigur de el. Este gelos din cauza aceea, totdeauna, am fost circumspectă în relațiile mele cu alți bărbați.

A crede, totuși, că întrebuintarea unei brăduț în jurul gâtului este altceva decât un coment masculin.

El însuși și admise că, poate în parte, aveam dreptate.

Ar trebui apoi dacă voi avea mulți clienți, când din succesiunea doctorului Partridge. Nu cred că asta mi aminteste că trebuie să fiu puțin de metetică mea. Va merge ceva.

În orice caz, vă rog cu atenție și notați că eu nu pot să scriu decât puțin cursive.

Vă salut.

— Mă gândesc că nu-mi va fi mai bine atâta timp cât voi fi într-o situație asemănătoare. Dacă ați putea obliga pe soțul meu să se gândească la o altă femeie ați obține o vindecare imediată.

— Asta-i cam dificil și nu stă în puterea mea. Dar trebuie să vă îngrijiți și să mă lăsați să vă supraveghez puțin.

— Asta o voi face, răspunse ea cu energie. În afară de d. Japp, sunteți singura persoană cu care pot să îlcăresc puțin.

— Când să vin ca să vă mai văd?, o întrebai ridicându-mă.

— Sunt aproape todeauna acasă după ora șapte, căci ies mult. Mă plimb pe câmp, spre Chatham și Gillingham. Rochester este prea periculos.

Plecăi, fericit la gândul că ar putea, eventual, să i diminuez puțin singurătatea.

CAP. VI

SE INCARCA ATMOSFERA

Trecuseră aproape 15 zile de la întâlnirea din catedrală cu cei doi amici și mă și gândeam cu bucurie la apropiata lor vizită. În acest timp se întâmplaseră foarte puține lucruri, deși faptele curente cotidiene trebuiau să devină, în curând, foarte importante pentru

erme. Aproape la fiecare două zile luasem loc în salonul abia luminat al d-nei Frood și stăteam mult.

Nu mai era vorba de vizite profesionale, ci de vizite foarte amicale. Din punctul meu de vedere sufeream de aceste vizite care le socoteam rare, căci d-na Frood nu era una din femeile acelea cu care un bărbat să-și poată petrece anumite libertăți. Era fericită să mă primească, dar numai cu acea simplitate simplă care era delicioasă pentru un prieten și fără prăvanță pentru un îndrăgostit.

De-aștep că nu-mi intrase în cap ideea că ar putea exista vreodată între noi altceva decât o relație onestă, dar aceasta înocență și puritate nu făceau altceva decât să mă atașeze mai mult de ea.

În aceste cincisprezece zile se întâmplă un mic incident. Era exact o săptămână după călătoria mea cu doctorul Thorndyke. Reîntors acasă dintr-o plimbare pe cheiu, mă opri în fața unui hotel din Rochester pentru a privi un șlep, care era amplasat pe parapet, un bărbat mă privea în trecere. Întorsei capul și văzui în fața mea ceva familiar. Hainele vechi, părul alb, ochii în ochi, parul și bastonul gros de lemn erau la fel ca în urmă. Îmi erau cunoscute, dar nu mă puteam pune o urmă de îndoială și îmi aminteam de d-na Frood. Mă opri și privi în spațiul din fața mea. Nu știu dacă

mă văzu, căci nu făcu nici un gest și, întorcându-se din nou, continuă să înainteze, în timp ce îl urmăream, să află unde merge.

Așa cum o doream, o apucă dealungul râului și se îndreptă spre gară. Urmărindu-l, observai că mersul îi devenise mai sigur și se părea că și recăpătase puterile. Când intră în gară, înceai să îl urmăresc, căci eram sigur că se întorcea la Londra, cu trenul care tocmai venise. Dar de când era la Rochester? Ce făcuse și ce descoperise aici?

Întorcându-mă în oraș privi ceasul și, văzându-l că era ora opt, gândi că era târziu pentru a suna la d-na Flood. Dar circumstanțele erau excepționale. Mai stăteam încă ezitând în fața ușii când o văzuî ieșind pe d-na Gillow. După uzualele complimente, o întrebai:

— Ai văzut-o pe d-na Flood astăseară?

— Da. Am lăsat-o, acum câteva minute, luându-i la niște desene pe care le face pentru d. Japp. Se simte mai bine și era mai veselă ca oricând.

Sunt bucuros de ceea ce mi spui, d-nă Gillow, dar nu vreau s'o deranjez astăseară.

Și o părăsi, fericit de a o ști teafără și liniștită. Cu toate acestea, reapariția secului ei a răta împede că nu renunțase s'o caute. Londra nu era departe de Rochester și așa putea veni adesea, amenințând siguranța d-ni Flood. Poate acest gând mă făcu să nu î spun nimic de întâlnirea avută.

În toate acestea, atmosfera se încălzea, evenimentul tragic urmând a se produce în curând. Era Sâmbătă, aproape o săptămână după întâlnirea mea cu Frood. Musafirii mei erau să vină Lunea următoare. Voiam să-l cunosc și știind că d. Japp era expert în

— „Nu pot pune Bundy, că ai lăsat-o în poartă.”
— „Nu pot pune Evans, că lăsat-o, răspunse lu-
tătorii doar că mlați spus să viu aici.”
— „Nu pot pune lui Evans, făcându-i si reco-

moment, for Iapp

3. $\frac{1}{2}$ month's milk after 10 gals.

lingi recompensă aceleia care-mi va aduce cheia. Dacă îmi va fi adusă însă de cineva străin de șantier atunci am să vă rețin sumă din salariile tuturor. M'ai înțeles?

Smith făcu un semn că a înțeles și că asinul îl încânta. Plecă foarte nemulțumit.

Când eși din birou îi explicați lui Japp pentru ce venisem și Bundy fu acela care răspuns în locul lui:

— Vin? La Tucker. Nu î așa, Japp? Ar fi înca mai bine să mă duc eu cu doctorul, pentru a-l prezenta.

Reîntors acasă, gândurile mele reveneau mereu la Angelina Frood. Când am s'o văd din nou? Discreția mă obliga să aștept ziua de mâine. Simțeam, amintindu-mi paloarea și aerul ei obosit, că ar fi datoră mea de doctor și de prieten, de a o sfătui să schimbe orașul pentru a se libera de această continuă teamă.

Mă pregăteam să mă așez la masă, pentru cină, când sună cineva. Auzi deschizându-se usa salonului și aproape imediat intră d-na Dunke anunțând:

D-na Frood dorește să vă vadă, domnule. Uimit de această vizită neașteptată, mă precipitai prin hall și o găsi pe d-na Frood așezată în salca. Îi strânsei mâna, notați că aerul neliniștit și că era mai palidă ca ori când.

— Ce mai e nou?, o întrebai.

Nimic în plus față de cele obișnuite, rămânând ca. Numai că dorm foarte rău. Noaptea încă aproape n'am putut închide un ochiu și dimineața a fost tot așa. N'ai putea să-mi dai ceva să mă mai liniștesc.

Am să vă dau niște buline și sunt sigur că unele o să arătați ceva mai bine.

O sper și eu. Nu știu însă ce am astă seară. Sunt mai nenorocită ca oricând. E ridicol.

Aveți presentimente rele?

Nu, nimic deosebit.

Am răspuns fără să mă privesc, ceea ce surprinzător și cuvintele ei mi se părură înținse cu două înțelesuri.

Am văzut ceva anormal și mă întrebam ce ar putea fi. Reflectând, o priveai și, înconștient, am observat amănunte ale toaletei ei: de la o mică buclă de un opal mare înconjurat de o mănăstire, dintre care lipsea una, și până la o pereche de tălpi cu tălcuri înalte.

Am înțeles prost dispus și mă pregăteam să discut subiectul delicat, dar pe care-l simțeam mai necesar ca oricând. Plecarea ei din țară când ea se ridică. Mă dusei să caut în buzunarele ei, bulinele pe care le pusei într-o cutie cu eticheta doctorului Partridge și mă dusei să o dau. Ea văli cutiuța în poșetă și mă salută cu căldură:

— Nu te poți gândi să dormi. Pe mâine, spuse

— și te poți gândi să dormi în strânci din nou

mâna și urându-î noapte bună, prîvi înalta ei siluetă dispărînd din ce în ce, în ceața groasă care cădea odată cu noaptea. Mă întorsei în casă cu un sentiment de nelîniste și de rea dispoziție pe care nu mi-l puteam explica. Aveam presentimentul sînuștrei realități.

- CAP. VII.

ALARMA

A doua zi dimineața, la ora nouă, eram încă ocupat cu citirea jurnalului, după ce mi luasem mîncul dejun. Era o Dumînică veselă și însoțită de Aprîie. Păsările cântau și undeva în oraș, sunau clopote. Mă gândeam la vizîta amicilor mei pe care trebuia să-î prîmesc a doua zi și la aceea pe care o prîmîsem în ajun când, fără să fi auzit că s'a sunat, d-na Dunke o introdusese pe d-na Gillow. Aceasta avea un aer dîsperat.

Ce s'a întîmplat, d-nă Gillow?

— Sper că nu veți scuza că vă deranjez Dumînică, dar m'am gândit că deoarece sunteți doctorul și prietenul ei...

Dar ce s'a întîmplat?, o întrerupsei nelînștit.

Iată, domnule, a ieșit eri și nu s'a mai întors.

— Sunteți sigură că nu s'a întors?

— Oh, da, am văzut-o eri exact înaintea de

...ieși. Mi a spus că tocmai v'a vizitat și că
 o duce la Chatham, dar se întoarce repede.
 Am așteptat-o mult timp, apoi m'am culcat,
 după ce am bătut la ușa ei fără să fi primit
 răspuns. Azi dimineață, trezindu-mă, con-
 stată că ușa de la intrare nu era închisă cu
 zăvorul și când, după ce bătusem din nou,
 am intrat la ea, am văzut că patul nu fusese
 de loculat.

Vați uitat la subsol?

Da. De obicei ușa subsolului este în-
 chisă cu zăvorul. Astăzi nu era. Am căutat-o
 pe tot, tot fără s'o gășesc.

Extraordinar, d-nă Gillow! Știți dece
 nu ați mers la Chatham?

Nu, nu știu nimic. Era târziu și toate
 ușile erau închise. N'a luat cu ea ni-
 ce. Am mai observat toaleta ei, ea nu era
 pregătită pentru o cursă obișnuită. Ce cre-
 deți că arde trebuit făcut

Cel mai bine este să mergem la d. Japp.
 Poate știe ceva.

Eu sunt de părere că ar trebui să în-
 cerăm poliția?

Vom vedea pe urmă, d-nă Gillow. Poate
 va fi de folos în cursul zilei. Nu trebuie
 să ne grabim.

...dar am prezentimentul că nu se
 va întâmpla nimic.

mai întoarce. Să nu-și fi întâlnit soțul?

O părăsi pe d-na Gillow să mă duc să anunț imediat această catastrofă d-lui Japp. Când ajunsei în fața biroului, mă gândii, deodată, că poate Japp nu locuia acolo.

Cu toate acestea bătui de două ori în ușă. Neprimind răspuns mă pregăti să bat încă o dată, când observai carul lui Bundy deasupra perdelei verzi. Chiar în neliniștea mea, remarcăi că părul său, de obicei lipit de craniu, era sburlit iar obrazul lui părea complet schimbat, probabil din cauza lipsei ochelarilor. Imi făcu semn și o clipă după ce-și pieptănase părul, deschise ușa.

— Scuză-mă că te-am făcut să mă aștepti, spuse el. Mai trezită din somn.

— Atunci e rândul meu să mă scuz, mai ales că doream să-l văd pe Japp.

— Japp nu locuiește aici. Dacă nu ești prea grăbit te voi conduce.

— Sunt foarte grăbit. S'a întâmplat un lucru alarmant: d-na Gillow a venit să-mi spună că d-na Frood, pe care am văzut-o ieri, înainte de a pleca la Chatham, nu s'a mai întors acasă.

Bundy fluieră.

— O fi fugit din Rochester, zise el. Mă întreb de ce?

— Nu-mi vine să cred, o clipă, să fi ple-

...at de bună voie, căci a venit să-mi ceară
ceva să poată dormi.

— Vida de! Poate era un subterfugiu.

— Nici vorbă de așa ceva, replică. I s'a în-
completat ceva. Vreau că sper că nu o nenoro-

— Haide, haide, doctore, nu-ți lăsa imagi-
ni să alerge prea departe. Ea se va întoar-
ce și va trimite o scrisorică lui Japp.

— Să mă ia cracu, exclamă eu iritat. Vor-
bim despre această dispariție ca și când a-
te vorba nici mai mult nici mai puțin decât
de un câine răătăcit. Cât mai durează până
se va întoarce?

— Înă două minute, răspunse Bundy,
tombând tonul. Scuză-mă, prietene. Nu
am crezut că ești atât de amărât!

— Câteva minute mai târziu plecarăm.

— Nu sunt atât de leneș decât crezi, îmi
spuse Bundy, dar eră am început un roman
deosebit de palpitant încât nu i-am dat drumul
și la orele două dimineața, când îl ter-
minam, așa că azi dimineață am adormit
pe loc.

— Poate a confirma spusele lui, căscă for-
țat.

— După îl citărilor citind, în safragerie.
— Nu înțeleg înțeleg totul diferită de cea a a-
— Nu înțeleg. Când îi expusei motivele vi-

zitei mele matinale, termină prin a-mi spune:

Este absolut sigur că nu s'a reîntors noaptea trecută?

Nu există nici o îndoială, replică, povestindu-i toate amănuntele date de d-na Gillow.

Dumnezeule!, exclamă el, nu-mi place toate afacerea asta. Ce dracu i s'a putut întâmpla?

— Întrebarea este asta: ce trebuie să facem? Să înștiințăm oare poliția?

— Încă nu. E mai bine să așteptăm puțin. Pentru moment, hai să mergem la spital, unde sunteți cunoscut și să ne interesăm dacă nu s'a întâmplat nici un accident astă noapte. Vii cu noi, Bundy.

Câteva minute mai târziu, eram toți trei la spital, unde ni se răspunse că nu fusese primit nici un bolnav, în timpul nopții.

— Nu mai există decât un spital militar, unde este imposibil să fi fost dusă, zise Japp. Suntem deci la capătul mijloacelor noastre. Am putea merge să ne interesăm și la poliție, dar socot că-i înutîl căci d-na Gillow ar fi știut dacă s'ar fi produs ceva nou.

Avea la ea, reluă eu eu, o cutiuță pe care o dădusem și pe care scrisesem, chiar eu, nu-

la adresa ei, împreună cu instrucțiunile

Atunci, zise Japp trist, n'aveam decât să
 săm până mâine seara sau Marți dimi-
 tinea dacă nu vom primi nimic, vom anun-
 ta dispariția ei.

— Pe recondusei pe Japp și Bundy, bătu
 ducă Gillow. Femeia veni să mi deschî-
 mura ușa că nu mai aflate nimic nou,
 am ați, li mai pusei câteva întrebări :
 la ce oră ați văzut-o pentru ultima

— Am pe la șapte fără un sfert,
 la ce oră trebuie să fi plecat căci era
 pe când a venit la mine. Cunoștea pe
 Batham?

— Nu cunoștea pe nimeni nici la
 de d. Japp și dvs. după câte

— Am totamarea decât să mă întorc a-
 la pe tot o zi neliniștită și agitată.
 Am totamările mi se întorcea cons-

— Am totamările neclări urman, e drept
 la de ducă care merce de la Roche-

— Am totamările la ducă zî, de
 la de ducă ma ducă să l'întreb

— Am totamările la răspunsul
 vizită la poliție dar nici

— Am totamările la timp să mă
 caul prietenii. Într'adevăr,

îi găsi și ne întorserăm la mine. Pe drum, Jervis îmi zise:

— Pari preocupat, Strange, sau imaginația mea mă face să cred asta?

— Nu, sunt preocupat, îi răspunsei. Cazul despre care vîram vorbît s'a agravat și vreau să vă comunic ceva.

— Vorbești de cocainoman?

— Nu, de soția lui. A dispărut. A ieșit Sâmbătă seară și n'a mai fost revăzută.

— Asta pare de prost augur. Poți să ne spui faptele fără indiscreție?

— Vor deveni publice dacă nu va reveni astăzi seară, răspunsei eu, și sunt fericit să pot vorbi cu voi despre aceasta.

Începuî să le povestesc ceeace se întîmplase adăugînd, de astădată, tentativa făcută de Frood asupra soției lui, la Londra. Povestirea mea fu întreruptă de sosirea noastră acasă. La masă, continuai, ascultat cu mare atenție de cei doi prietenî.

— Lucrurile se prezintă foarte rău, spuse Jervis, când termînai. Dar, poate, este ceva adevărat în sugestia amicului d-tale Bundy? Ce crezi, Thorndyke?

— Ceva, poate, dar foarte puțin și da-mi mâine nu se primește o scrisoare nu trebuie să ne mai gîndim la asta. Biata femeie părea să aibă deplină încredere în Japp și

... nu i-ar fi lăsat într-o asemenea
... Si apoi ea trebuia să știe că,
... prevenea, vor avertiza poliția și
... ultimul lucru pe care l-ar fi do-

Ce crezi că i s'ar fi putut întâmpla?,
... eu.

Dacă excludem dispariția voluntară,
... sau îmbolnăvirea bruscă, rămâne
... crimei. Prima dovadă a crimei
... corpului. Iată, au trecut
... ore și nu s'a găsit nici
... corp. Să nu uităm deasemenea, că
... trece prîn oraș. Ar fi putut să
... accidental, în el. Este însă destul de
... În concluzie, nu se poate formu-
... până nu se vor produce fapte noi.
... să mărturisese că, auzindu-l pe
... vorbînd calm despre aceste orîbilo
... sperîet deabinelea simtînd că
... situația sub toate aspectele ei.
... dejunul, Iervîs întrebă:

... noi la tribunal?

... Ne vom întoarce pentru la
... mai discuta puțin asupra cazu-
... Proudh.

... mă prîvîră, dar nu-mi
... întrebare. Bînd cafeaua, adă-

— Dna Frood era paciența mea și, puțin, prietena mea. În afară de Japp, nu mă cunoștea decât pe mine. Deaceea, socotesc că este de datoria mea să mă ocup de ceea ce i s-a întâmplat. Naș ști să fac personal ancheta, dar sunt gata să suport toate cheltuielile lor care le-ar provoca această ancheta.

— Fericit om, răspunse Jervis, și ce poți pentru ancheta asta?

Nu știu, replică puțin nervos. Dacă vreunul dintre voi ar vrea să se ocupe.

Jervis îl privi pe Thorndyke, care răspunse:

— Este, poate, puțin prematur să vorbim de anchetă. Tânăra femeie dispărută s-ar putea să revină sau să comunice cu tine. Dacă n'o va face, cazul trebuie să cadă în mâinile poliției. Are mai multe mijloace decât noi. Dar dacă această anchetă va deveni necesară, Jervis și eu vom fi gata să te ajutăm cu toate mijloacele noastre. Vom discuta, când va fi cazul, aspectele financiare ale problemei, continuă Thorndyke. Acum însă, cred că este timpul să plecăm.

În timp ce mergeam spre tribunal, Thorndyke îmi spuse:

— Notează ti bine, Strange, că ești martorul principal. Ești ultima persoană pe care a văzut-o dna Frood. Ea ți-a vorbit de intențiile ei de a se plimba. Apropo, ai putea

— Ai o descriere destul de bună a ei, în raportul în care a dispărut? În timp ce luca, ai vrei să-mi înlocuiești un raport foarte detaliat despre tot ceea ce știi și descriere exactă a dispărutei? Poliția va aștepta și eu deasemenea, dacă mă voi ocupa de afacerea aceasta.

În timp ce prietenii mei erau ocupați cu raportul pentru care veniseră, făcui raportul în două copii. Când ieșirăm din local, îi remiseci o copie lui Thorndyke după ce o citi, îmi spuse:

— Admirabil, Strange. Posezi o putere de ne-nimitoare. Acum să mergem să vedem dacă d. Japp n'a primit nimic.

— Domnule, în sine, mea de interesul meu să-l poarte desfășurării misterului, conduc ei pe cei doi prietenî până la d. Japp. Acolo intrați, lăsându-i afară. Japp se întrepruse din seris.

— Nouă? întrebă eu.

— Nu știu. Mai aștept corespondența din dimineața apoi voi preveni pe Japp să vină cu mine, căci vei putea să-l faci înțelegător.

— Așa vom merge dimineață, Strange.

— Eu mă pregăteam să ies,

Bundy — care se afla de față — mă întrebă:
— Domnii de afară sunt prietenii dvs.?

După ce-i răspunsei afirmativ continuă:

— Au acru de a fi interesați de proclamația afișată de Japp, pentru recompensa de 10 șilingi. Ai face bine să le spui că dacă găsesc cheia, banii sunt aici. Voiu veghea ca Japp să-i plătească!

Promisei că le voi transmite mesagiul și mă alăturai colegilor mei.

-- Nici o știre. Japp propune să așteptăm până mâine, înainte de a preveni poliția.

-- Japp era acela care ne inspecta printr-o pereche enormă de ochelari? întrebă Jervis.

— Nu, era Bundy, asociatul său. Bănuia că ați găsit cheia pierdută și m'a însărcinat să vă spun că puteți fi siguri că veți primi recompensa.

— De unde este cheia asta? Se pare că țin la ea mult.

— Este cheia porții unui perete vechiu al orașului. Am auzit, ducându-mă să văd acest șantier, o poveste oribilă, demnă să vă intereseze.

Și le povestii întâmplarea marinarului beat, pe care ne-o istorisise bătrânul lucrător.

Povestea și comentariile ci ne aduseră acasă, unde ni se servi ceaiul.

Deoarece vreau să mă ocup de această
 cauză, îmi zise Thorndyke după o elipă,
 trebuie să mă țin în curent cu tot ceea ce s'ar
 putea întâmpla. Nu pot reveni prea des pe
 la deaceia vreau să-mi scrii tot ceea ce
 se poate să ar avea vreo legătură cu această
 cauză. Nu alege. Scrie totul și trimite-mi
 să te trează o copie pentru d-ta. Și dacă
 ai mai explicații mai ample îți le voi
 adăuga. Apoi adăugă el nu spune absolut la
 mine că mă ocup de această afacere. Nici
 d-lui Japp. Și chiar d-ta arată că nu
 are interes prea mare acestui mister.
 Este necesară o asemenea atitudine?,
 mă oulin surprins.

Am făcut o anchetă asupra unei crime,
 cu un criminal. Dacă criminalul își
 amintește este angajat împotriva unui
 invizibil. Dacă el te știe, te supră-
 pune și poate deucea planurile. Dea-
 ce nu ești cât (te posibil, invizibil.
 Dacă nu ești poate fi, înconștient, a-
 lămurindului. Soluția misterului va fi,
 dacă te poți afla aici. Fă-mă să cunosc
 totul și să pot prezenta secretul. Din
 când te vei afla cât voi putea

Am văzut că am cerșit și sosise timp
 să-mi revin la drumul

Londrei. Îi recondusei la gară, după ce mă invitaseră să vin să-i văd. Ceeace-mi propusesi să fac cu prima ocazie.

CAP. IV

O NOUA DISPARIȚIE

A doua zi, fix la ora nouă și jumătate, mă prezentai la biroul lui Japp. Dacă mai aveau încă ceva speranțe, figura decepționată a lui Japp mi le soulberă.

— Cred că n'ai afla nimic, spusei eu, după uzualele salutări.

— Nu. Și nici nu mai putem nutri speranță. E o istorie teribilă, continuă el în timp ce ieșeam. Sămăna femeiei! Toată această publicitate oribilă, portretul ei în ziare, articolele cu privire la ea! Cum le detesta pe toate. Și ce oroadă se va descoperi? Nu pot să mă gândesc la asta!

În biroul în care furăm conduși, ne găsim în fața unui polițist înalt și binecător, care avea un aer demn și inteligent. Când intrăram, puse locul jos și ne privi surâzând.

— Bună ziua, domnule Japp, spuse el. Cu mi fapt îi dătoresc plăcerea de a vă vedea.

Vin pentru o afacere foarte supărătoare
dumnele sergent.

Am povestit despre ce era vorba. Când ter-
gentul luă o foie de hârtie și înce-
pu să noteze chestionarul său:

Închis, mai întâiu, să am declarația
tuturui. Să vedem: numele acestei doam-
ne Angelina Frood, măritată și ne-
lucru totuși ei. Vă voi cere adresa ei și
unde a fost văzută ultima oară. Cum vă
numește?

John Strange, doctor în medicină,
cu Aldelone Rod, Rochester.

Ce scris, sergentul continuă:

Am fost pentru ultima oară, Sâmbătă 26
la ora cinci și jumătate. A plecat la
un loc pentru un scop necunoscut. Ați
făcut o descriere exactă a ei?

Am văzut-o, dar nu am notat
nimic. Locul lui Thorndyke. Ce pre-
zintă? Am observat atâtea amăn-
turi când căutam ultima oară?

Am văzut chiar cum erau butonii ja-
le, cele două ace care-i fixau
la de guler, și de inelul
la purta uneori.

Am văzut și un
cărămiziu de clarita-
te și de luminozitate și lăpp mă

— Emagnific, doctore! În timpul acestor anchete voiu recurge adesea la d-ta, căci puține lucruri vă scapă atenției. Ce ați putea să-mi spuneți în legătură cu ultimele descinderi ale lui Froot la Rochester?, continuă sergentul.

Povestii tot ce știam și chiar atentatul din Regent's Park.

— Știam ce se întâmplase, spuse Japp, dar nu gândeam să fi fost atât de grav.

Sergentul începu să-l chistioneze pe Japp. De la el, află numele băancierului d-ne Froot și acela al unor colege cu care ea pătrase unele legături.

— N'aveți vreo fotografie a dispărutei?

Cu regret, Japp scoase din buzunar o fotografie pe care o privi trist și mi-o trecu.

— Adusesem această dovadă cu mine gândind că ati putea avea nevoie de ea. Vă ruga să n'o dați publicității, spuse el sergentului.

— Dece cereți asta? Nimic nu poate fi mai bun, dacă vreți s'o regăsiți, decât de a-i publica portretul.

— Da, zise Japp, aveți fără îndoială dreptate. Totuși este atât de teribil să se întâmple asta!

— Da. Dar dacă trăești este vina ei ei

La asta, iar dacă-i moartă, puțin e
ca o replică sergentul calm.

În acel timp, privi portretul. Era foarte asemănător cu imaginea din mintea mea, dar avea o nuanță teribil de trist în fața obrazului blând astfel evocat.

atut, clasându-si hârtiile și fotogra-
fiile, mulțumî și ne promise să ne țină în
curent tot ceea ce va afla. În timp ce ne
întorceam spre casă, Tapp îmi zîse:

Amu s'a făcut. Sper că n'am fost prea târziu. Mi pare că o crimă este, mai curând decât altfel, pentru poliție.

de mătii de lapp în fața biroului său
demonstrând schimbarea spre Chatham. N'a-
mărit o țintă precisă, dar mă simteam a-
tât de aproape de Mersey așa, încet, reflectând
la faptul că în prezent mister al acestei
era. Pentru mine nu exista alt mijloc
de soluție decât de a căuta a cunoaște
pe cei implicați în: Nicolas Frood de
la mijlocul Miss Cumbers, cu
care el continuase să corespundă
prin intermediul fotografiei. Mă
amuzam de a o uita, adresa
pe care o trimisese fotografului cu un
bulet pe care îl prăvisem spre

... pentru mine și

se întoarce curând. Ea îl cunoștea
 timp de mulți ani, locuia la primul etaj
 al casei ei, fără servitoare, trăind aproape
 singură când soțul ei era pe mare. O cu-
 noștea puțin pe d-na Froot și știa numai su-
 cerile pe care î le producea soțul ei. De-
 tina toate toată viața la Rochester, unde
 era un fra celibatar și rudă îndepărtată
 a socrului. Cât despre Bundy, care pentru
 prima dată, năvnea deasupra cu acest mister
 dintr-o viză pe dispărută numai o dată
 de două ori, știam că venise la Rochester
 cu săptămâni înaintea mea și că se a-
 păsese cu Japp. Acestea erau toate informa-
 tiile pe care le puteam transmite lui
 altele. Recitind raportul, începui să
 gândesc la unele noi, care ar permite crearea
 de noi relații cu ceva mai multă cer-
 titudine.

Am petrecut mult timp. În Vinerca urmă-
 toare am citat în camera mea, d-na

John Cobblewick

Am dat poștașii înăuntru, recu-
 rându-mă la ceea ce ma mai interogase. El
 mi-a spus că trebuia să mă întrebai dacă mi adu-

ceam ceva. Cred că am dăbuit

Și punându-și cu grijă, casca pe masă, scoase din buzunar un pachetel foarte mic, învelit în hârtie. Il deschise cu precauțiune, scoase din el un obiect mic pe care-l puse în podul palmei și îl întinse spre mine, spunând:

— Ce zici de asta, doctore?

Il privi și mi se păru că inima încetează să-mi mai bată. Era broșa Angelinei. Rămăseî o clipă fără să pot spune un cuvânt și apoi articulai:

— Unde ați găsit-o?

— Acolo unde abia speram s'o găsesse! La un giuvaergiu din Chatham.

— Ați putut afla cine i-a vândut-o?

— Am numai descrierea omului care a adus-o. Soția giuvaergului mi-a jurat că l-ar cunoaște imediat dacă l-ar vedea. Este un pescar, de talie mai curând mică, cu tenul foarte măsliniu, cu o mustață neagră și o aluniță mare pe nas. Zicea că această broșă aparținuse soției lui. Fără îndoială a găsit-o undeva.

— Dece credeți asta?

— Pentru că dacă ar fi avut-o într'altfel, nu s'ar fi dus s'o revândă patruzeci și opt de ore după ce., ea ar fi pierdut-o. S'ar fi gândit că, poate, giuvaergii au și fost anunțați. A adus-o luni seara.

— Dacă el n'a făcut altceva decât a găsit-o, n'am înaintat de fel.

— In orice caz, reluă sergentul, pentru că a

...cu această broșă trebuie să spună și locul unde a dat de ea. Apoi, aceasta ne confirmă că ea este vorba de o crimă și dacă știm unde a fost găsită bijuteria, vom afla repede unde a fost comisă crima. Trebuia să-l găsesc, acum neapărat pe acest om.

Nu văd prea bine cum!

Vom face să fie aduși toți cei care au o denumire pe nas și când îl va recunoaște soția orgiului...

Dar îl va confunda cu primul pe care i-l va prezenta dacă are un semn pe nas.

Pentru! Dar voi avea alte mijloace să mă asigur dacă este omul nostru.

...cu o coperire teribilă mă consternă.

Atunci mai sperasem că misterul se va rezolva prin înapocerea dispărutei. Dar se termină în moartă. Niciodată nu-i voi mai vedea dulcele ei obraz. Această bijuterie era la muntii ei. Simți un fel de ură împotriva omului carec comisese o asemenea crimă și dorința de răzbunare mi se revărsa în suflet.

...cu un alt lucru destul de curios, după o clipă de tăcere, cu Nicholas Frood.

...doctore, tot ceea ce este confidential. Presa nu va fi informată în această privință.

— Puteți avea toată încrederea în mine.

— Da, sunt sigur de asta. Ei bine, se pare că Frood a plecat de acasă Vinerea trecută, pentru o zi sau două, și nu s'a mai înapoiat. Trebuie să fi plecat la Brighton, unde are familie. De atunci n'a mai fost văzut. E destul de curios și, totuși, n'avem nici o dovadă că a venit aici.

— Ați mai făcut și alte anchete?

— Da, am văzut-o pe Miss Cumbers, dar ea nu știe nimic. Primise o scrisoare dela d-na Frood, săptămâna trecută, în care nu era vorba de nici un fel de plecare oarecare. Misterul se pare că este concentrat aici și trebuie să căutăm prin oraș.

Această ultimă afirmație mă impresiună. Sergentul avea, deci, aceeași credință ca și Thorndyke și se exprima aproape exact ca el. Îl întrebai dacă avea vreo teorie oarecare. Sărâse și răspunse:

— Nu pot exista mai multe teorii. Trebuie să căutăm a cunoaște faptele înainte de a face ceva. Totuși, am bănueli puternice că s'a comis un atentat. N'avem nici o urmă a corpului și știu că un fluvîu larg mărginește orașul. În noaptea de Sâmbătă, fluxul era la oraș și jumătate. Fluxul era atât de puternic, încât apa ajunsese aproape de marginea digului dealungul cheiurilor.

— Sunteți de părere că corpul a putut fi aruncat în apă?

— E foarte probabil. Am pus sub supraveghere fluxul dela Allington Cock până la Shermes. Este tot ceea ce putem face în această privință. Exceptând pe Froot, cred că nimeni n'a putut comite o asemenea crimă, în afară de cazul când a fost săvârșită având drept scop jaful. Aici trebuie, deci, să căutăm.

De îndată ce plecă, îi scrisei lui Thorndyke toată conversația noastră și descoperirea făcută de sergent. În momentul în care închideam plicul, curierul îmi aduse fotografiile d-nei Froot. Adăugai una la raportul meu și leși să pun scrisoarea la poștă.

CAP. IX

PRIMA DESCOPERIRE

Partea din High Street care duce spre Chatham prezintă aspectul curios și caracteristic care-l au toate vechiile cartiere din porturi : străduțe numeroase leagă strada principală de cheiu. Acolo mă găseam într-o zi, câțva timp după vizita sergentului. Acum mă plimbam adesea pe toate aceste străduțe populate și murdare până ce, desgustat de o cercetare infructuoasă, mă întorceam la cheiu, unde aerul proaspăt de apă sărată, venit dela marea apropiată, gonia puțin ideile mele întunecoase.

Devenisem un obiect de curiozitate, poate de suspiciune, pentru locuitorii acestor case murdare. Dar nîciodată ochii mei nu observară ceeace căutau: un obiect oarecare al scumpei mele dîspărute.

La reîntoarcere din această explorare, văzuî, în fața ușii mele, un om care discuta cu d-na Dunke. Când aceasta din urmă mă observă, spuse interlocutorului ei:

— Iată doctorul. Adresați-vă mai curînd lui.

Omul se întoarse și după ce mă privi spuse:

— Am găsit ceva care trebuie să fie al dvs. domnule.

Și deschizînd mîna, îmi întinse o cutie mică de carton, purtînd una din etichetele doctorului Partridge.

Tremurînd, luai micul pachetel și pe eticheta pe care se pusese degetele murdare cetii: «D-na Frood».

— Unde ați găsit asta?, îl întrebai.

— Pe cheiu, la capătul lui Ship Alley.

— E foarte important, îi spusei eu. Vreți să viniți s'o depuneți la poliție, împreună cu mine.

— Ce să fac la poliție? Eu n'am nevoie să mă duc acolo. Dacă este important dați-mi ceeace credeți că merit și asta-i totul.

Îi dădui o jumătate liră pentru a-î risini orice teamă și continuaî:

— Ar fi mai bine să veniți cu mine pentru a explica exact locul unde ați găsit-o și voi avea grijă să fiți plătit pentru acest deranj.

Mai parlamentai puțin, apoi îmi zise:

— Da, știu, dar dacă cutia a aparținut moartei... asta merită mai mult ca o jumătate liră.

— Poate... Vom vedea ce gândește sergentul despre asta. Haide.

Explicai sergentului Cobbledick motivul vizitei mele, și îi remisai pachetul găsit de pescar. El întrebă numele și adresa omului, apoi plecarăm toți trei pentru a vedea locul exact al descoperirii. Pe drum, îl întâlnirăm pe Bundy.

— Ce mai e nou?, mă întrebă el. Ați găsit corpul?

— Nu, corpul nu, numai cutia cu buline pe care i-o dădusem și pe care trebuie să o fi avut în geantă. Nu ducem să vedem locul exact unde a fost descoperită.

— Da, Poate și geanta e acolo! Să merg și eu cu voi?

Acceptai. Sergentul nu spuse nici un cuvânt, dar înțelesei că societatea lui Bundy nu-i plăcea decât pe jumătate. Intinsei cutia lui Bundy.

E cam murdară, spuse el. N'avea o hârtie cu jurul ei, când l-ai dat-o, doctore?

Fu am aruncat-o când am găsit-o, interveni Hooper, omul care mi-o adusesese și care

ora cu noi. Măinile mele nu erau prea curate când am atins-o.

— Ceeace mi se pare bizar, continuă Bundy, este că cutiuța nu prea arată să fi fost în apă.

— Dar nici n'a fost, zise Hooper. Ilărtia era foarte curată.

— S'ar zice, interveni sergentul, că mai întâi a fost găsită geanta apoi a fost deschisă și a fost aruncată cutia fără măcar a privi ceeace conținea.

— Aici e locul, reluă Hooper.

Eram la capătul unei alei mărginită de ziduri în ruină. Pământul era noroios și, din loc în loc, se întindeau smocuri mari de iarbă galbenă.

— Mai căutați ceva? întrebă Hooper.

— Da, o geantă de mână, din piele.

— Oh! trebuie să fi ajuns departe, dacă a fost vreodată aici!

Totuși, caută și el cu noi, apoi apropiindu-se de apă își iuți mersul. Il urmăream din ochi. Se îndreptă spre o grămadă mare de sfărâ-mături, care se găsea pe mal, și începu să scormonească activ. După câteva clipe, se îndreptă și ne arătă, ridicând deasupra capului său, o geantă de piele.

— Nu mai e nevoie s'o identificați, doctore, zise sergentul. Seamănă ca două picături de apă cu aceea pe care mi-ai descris-o.

Intr'adevăr, descoperirăm inițialele A. F.

Deschise geanta și găsi o batî-tă mică, cu a-
celeași inițiale. Nu mai exista îndoială. I-o
dădui sergentului fără să spun vreun cuvânt.

— Acum, continuă acesta din urmă, îți voi u-
cere, Hooper, sa supraveghezi malul. Tot ce-
eace vei găsi, orice ar fi, mi-l vei aduce și vei
fi plătit în consecință. Rămâi aici până ce
voi trimite unul din oamenii mei să te în-
locuiască.

— Bine, voi rămâne.

Pe când ne întorceam, sergentul îmi zise:

— N-am nici un ordin de a plăti acestui om.
Dar pentru că am fost însărcinat să lămuresc
această afacere, nu vreau să pierd o ocazie de
a avea, poate, informațiuni interesante. Aș
vrea să vorbesc despre aceasta cu mai mulți
pescari, care sunt toldeana pe șlepuri.

— Ați publicat o listă a lucrurilor care ar
putea fi găsite?, întrebă Bundy.

— Nu, am afișat numai semnamentele amă-
nușite ale dispărutei. Dar ideea aceasta e bu-
nă. Voi înlocui lista în așa fel încât să nu
las nimic să treacă neobservat.

Când ajunserăm la celălalt capăt al lui Ship
Alley, sergentul ne părăsi și rămăseși singur
cu Bundy.

Curat noroc că s'a găsit geanta, remarcă
el. Ar fi trebuit să fie supravegheat imediat a-
cel mal. Dar cred că Hooper va veghea cu a-
tenție. Am citit că se vor da două lire aceuia

car va descoperi corpul.

— Ai citit, deci, afişele ?

— Da, avem unul exact în fața ferestrei biroului. E oribil. Drace! exclamă el aproape imediat, eram să uit. Am o invitație pentru d-ta din partea lui Japp. Poimâine, primește un arheolog american și trebuie să-l faci să viziteze orașul. S'a gândit că poate ți-ar face plăcere să fiți împreună.

Acceptai și Bundy continuă:

— Acest american, d. Williard, aduce cu el un fotograf, pentru a lua vederi ale catedralei și orașului. Am putea avea toate clișeele care le-am dori.

Asta îmi plăcu mult, dar nu mi se discontară, căci ajunsesem acasă. Il părăsi pe Bundy, după ce-l rugai să-i mulțumească lui Japp pentru mine.

CAP. X

ALTE NOUĂ DESCOPERIRI

Intrând în casă, găsi o scrisoare a lui Thorndyke, care mă anunța că va veni să petreacă week-end-ul cu mine. Asta-mi făcu o plăcere foarte mare și fui pe punctul de a regreta că am acceptat invitația d-lui Japp. Cu toate acestea, cum Thorndyke nu trebuia să sosească decât pe la prânz, reflectai că aș putea să mă duc, dimineața, cu Japp.

Sâmbătă dimineață mă dusei la întâlnire

Fu o revelație, căci d. Japp — de obicei atât de rece și de taciturn — era transformat complet când se găsea în fața lucrurilor pe care le iubea adânc. Ne vorbi cu entuziasm și ne procură o dimineață delicioasă. Pe la prânz mă dusei să-mi caut oaspele, ferm decis să-l iau după amiază cu mine, dacă-l interesau arheologia și arhitectura.

— Mă folosesc totdeauna de ocazia de a avea o informație de valoare. Îmi spuse Thorndyke când îi împărtăși despre ce este vorba. Avea năsea avea însă o hartă a orașului și a împrejurimilor, ca să putem urmări mai bine explicațiile amicului d-tale?

Fu n'am. Dar vom găsi cu ușurință. Ai primii rapoarte mele?

Da, și tocmai asta m'a determinat să vii azi. Aceste descoperiri diverse nu ne luminează prea mult. Ar fi foarte surprinzător ca un criminal să fi lăsat urme de ale victimei lui lângă locul crimei. Cred, deasemenea, că omul cu alunița pe nas n'are nimic comun cu afacerea noastră. El a găsit, pur și simplu, broșa. Descoperirea genții ar putea face să gândești că dispăruta a căzut în apă, accidental sau nu.

Gândești că ar fi putut cădea accidental?

E posibil. Dar descoperirea broșei pe mal și a genții aruncată de apă, ar putea face să creadă că a avut loc o luptă și că, în acest

— Timp, broșa s'a deslăcut și a căzut. Știi ce a-
vea ea în geantă?

— Nu, răspunsei eu. Știam numai că acolo
trebuia să se afle cutia cu bulinele date de
mine. De altfel, în afară de batistă, geanta nu
conținea nimic.

— Rapoartele d-tale sunt perfecte. Ele au
dat două sau trei circumstanțe destul de cu-
rioase. Mai întâi, această cutie cu buline este
aproape curată și n'a fost în apă, deci a trebuit
să rămână pe mal vreo zece zile. Cum se face
că apa n'a atins-o niciodată în timpul fluxu-
lui? Apoi, dacă s'ar fi dat o luptă, d-na Frood
ar fi aruncat geanta. Cum se face, însă, că
geanta a căzut în apă și oarece conținea nu
s'a ădat?

— Putem presupune că criminalul a aruncat
geanta după ce a svârțit corpul în apă și a pri-
vit ce putea conține sacul.

— Da, replică Thorndyke, cu o ușoară în-
doială. Poate. Atunci trebuie să admitem că
locul unde a fost găsit pachetul este locul
crimei, căci nimeni altcineva nu l-ar fi putut
duce acolo. Și atunci ce crezi? Este un loc în
care ar fi putut fi comisă o crimă?

— Pot numai să spun, răspunsei eu, că nu
concep ce a căutat pe acolo, mai ales noaptea
d-na Frood? Este un loc cunoscut aproape to-
mai de pescari.

— Trebuie să mergem acolo și să examinăm împrejurimile.

— Dar crezi că s-ar putea dovedi că crima a fost comisă în locul acela?

— Mai întâiu, îmi explică Thorndyke, asta exclude ideea unei morți accidentale. Apoi, presupune o oarecare premeditare, căci spui că pare extraordinar faptul că d-na Frood să se fi dus acolo. Și mai dovedește că asasinul este cineva din regiune, pentru că cunoștea atât de bine colțurile cele mai neînsemnate ale malului.

— Vreun marinar?

— Poate. Înainte de a se duce să facă cumpărături la Chatham, ea avea bani la ea. Și apoi, nu știu dacă d-na Frood n'avea și alți înșmăni decât soțul ei.

— Știi că și soțul ei a dispărut?

— Da, și asta este destul de semnificativ. Dar atâta timp cât nu se va regăsi corpul n'avem nici o dovadă a morții d-nei Frood. Este dealtfel curios că acest corp nu se găsește. Poate cărmărușul atât de frecventat, este foarte surprinzător că încă n'a fost descoperit după jumătate lună.

Fra timpul să plecăm pentru a ne alătura lui Japp. Cumpăram o hartă bună, din care se detasa perfect peninsula pe care era ridicat orașul Rochester.

Observă că malul are numeroase golfu-

leze. Va trebui examinat, îmi zise Thorndyke. Dacă vom avea vreme am putea face un tur pe mal după vizita noastră prin oraș. Nu uita adăugă el înainte de a ajunge, că nu mă conștientizez de fel de cazul d-nei Frood. Sunt numai un prieten din prietenii d-tale, venit pentru o zi sau două.

— Nu voi uita.

Ajunserăm la biroul lui Japp, unde-l rămaserăm și pe Bundy. După prezentările de rigoare plecarăm: d. Japp cu invitatul său Thorndyke, Bundy și cu mine îi urmam, iar fotografia încheia procesiunea noastră.

— N'ați fost pe aici acum o săptămână sau două?, zise Bundy lui Thorndyke.

— Da, răspunse Thorndyke, și cred că am avut onoarea de a fi bănuț de dv., în timp ce citeam afișul cu privire la o cheie pierdută.

— Așa-i, reluă Bundy. Intr'adevăr, ne-ați dat mari speranțe.

— Ce? Pentru 10 șilingi?

— Am fi mărit prima în fața unei cereri serioase. Era o cheie de valoare, care încuia una din porțile zidului orașului.

— Acum înțeleg de ce ați fost atât de neliniștiți cu privire la ea, zise Thorndyke.

După ce ne oprirăm în fața unui pod, unde Japp ne dădu explicațiile necesare, Thorndyke și Bundy își reluară convorbirea.

— Dați, obișnuit, concediu bolnavilor dvs., în timpul weekendului?, întreabă Bundy.

— N'am bolnavi, îi răspunse Thorndyke. Clientela mea se găsește, în general, prin tribunale.

— Orace! Vreți să spuneți că reînviați postrâniți jurați sau că faceți să se îngreșe criminalii care trebuie executați ?

— Nu chiar așa. Sunt numai un expert medical.

— Ah! Un fel de magistrat!

— Cam așa. Dacă vreți, o corcitură: medic-gist. Un fel de centaur cu cap de doctor și corp de magistrat.

— Atunci trebuie să cunoașteți o sumedenie de lucruri cu privire la crime?

— Suficiente.

— Și misterul nostru local nu vă pasionează? În că nu vreți să fiți plictisit în timpul vacanțelor cu cazuri care nu vă privesc. Totuși, vrea să cunosc părerea dvs. asupra acestuia aici.

— Știți că un expert interpretează faptele prezentate de alții. Spuneți-mi faptele și voi încerc să vă dau o părere.

Dar aici nu sunt fapte! Tocmai asta conține misterul.

— A'uncî e o afacere pentru poliție, nu pentru mine.

Conversația aceasta, care mă amuza puțin,

fu întreruptă de sosirea noastră în sala primăriei unde Japp începu să ne vorbească. Apoi începurăm să mergem dealungul vechiului zid al oraşului, pe care Thorndyke şi-l însenună cu grijă pe harta. Luărăm un ceai la birou lui Japp şi apoi înaintarăm spre vest, urmând vechiul perete. La un moment dat, recunoscu locul unde mai venisem cu Bundy.

— Aci este poarta a cărei cheie s'a pierdut, spusei eu.

Şi peretele mai este acolo, continua Thorndyke. Este destul de desfigurat de reparaţii.

— Să sperăm că nu se vor vedea prea mult pe fotografie, interveni Japp.

Apoi explică situaţia exactă a acestei bucăţi de perete şi Thorndyke o notă pe harta sa.

D. Willard cerându-ne să ne fotografiem toţi pentru a păstra o amintire a acestei excelente zile, ne scoaserăm pălăriile şi ne fotografiarăm alături de invitatul d-lui Japp. Thorndyke mulţumi acestuia din urmă pentru faptul de a-l fi învăţat atâtea lucruri asupra lui Rochester, şi ceru permisiunea de a avea unele din fotografiile făcute. Apoi Japp şi Willard ne părăsiră.

Când rămăserăm singuri, îl întrebai pe Bundy:

— Putem ajunge la ţărm de aici? Thorndyke doreşte să vadă fluviul.

— Nu-i greu. răspunse Bundy, și dacă vrea să aibe o vedere interesantă a fluviului și a traficului său, locul cel mai bun este Blue Boar Pier, care nu este prea departe. Dacă vreți, vă pot conduce.

Acceptarăm cu plăcere. Coborârăm un drum îngust care ducea la fluviu, când Bundy exclamă:

— Uite-l pe Cobbledick venînd spre noi și încă fără uniformă! Hm! Ce poate căuta el po aici?

Cobbledick părea destul de surprîns de a ne vedea acolo, dar atenția lui păru să se fixeze asupra lui Thorndyke. După ce ne salutarăm, el adăugă:

— Aș putea să vă spun câteva vorbe, doctore?

Mă opri, în timp ce Bundy continua să meargă încet cu Thorndyke.

— Aș vrea să priviți asta, îmi zise sergentul când ceilalți doi se depărtară.

Era eșarfa sărmanei Angelina.

— Am identificat-o după descrierea dvs., puse sergentul. A fost în apă. Acum știu unde s-a caut corpul. Este, totuși, extraordinar că nu a fost găsit pînă acum. Asta devine serios.

- Serios?

Desigur. Unui doctor nu trebuie să-i
Noția cocainomanului

spun că corpurile înecate urcă la suprafața apei, excepție făcând numai în cazurile când sunt slâșiate de animale care trăesc în apă.

Aceste sugestii oribile aproape mă îmbolnăveau. Era îngrozitor și cu toate acestea trebuia să-mi continui întrebările.

— Eșarfa plutea, când a fost găsită?

— Nu, era într'un mic golfuleț, lângă Blue Boar Pier. A găsit-o unul dintre vameși. Eram aproape sigur că aparținea dispărutei, dar sunt foarte mulțumit de confirmarea dvs. Scuzați-mă că v'am reținut.

Și urându-mi bună seara, mă părăsi.

Reveni la însoțitorii mei și mai întristat de această descoperire.

— Care sunt noutățile?, mă întrebă Bundy. Cobbledick avea aerul misterios. Era vorba de noi? Ți-a spus vreun secret?

— Cred că nu, răspunsei eu. Unul dintre vameși a găsit eșarfa d-nei Froom.

Și le povesti cum.

— Ce afacere teribilă, spuse Bundy.

Merserăm tăcuși dealungul apeii noroioase. Trecurăm pe lângă o cabină a vameșilor și unul dintre aceștia flecări cu noi. Evident, toată populația care locuia pe marginea apeii căuta să descopere vreo urmă a dispărutei. Un pescar bătrân se apropia și spusese că el știa unde s'ar putea găsi ceva. Vruj să-l fac să vorbească, dar nu fu chip.

— Vei vedea, vei vedea, spuse el.

Când se depărtă, Bundy întrebă:

— Credeți că într'adevăr poate să știe?

— Cred că nu, răspunse Thorndyke. Totuși trebuie cunoscute toate colțurile fluviului. Ar fi bine să fie pus sergentul în contact cu el.

— Gândesc că-l cunoaște, spusei eu. Tata Noah este bine cunoscut. Cu toate acestea, îi voi vorbi despre asta.

Când ajunserăm la Blue Boar Pier, Bundy vru să plece.

— Ah, nu. M'ai stați, spuse Thorndyke.

— Vei cîna cu noi, adăugai eu.

Vru să refuze, dar îl obligarăm să accepte. Fu o seară plăcută. Bundy, în vervă, fu un oasne încântător și când plecă, strângându-mi călduros mâna, îmi spuse:

— Am petrecut o seară pe care n'oi voi uita. Este o zi care trebuie însemnată cu o piatră albă.

Apoi plecă brusc.

CAP. XI

OMUL CU ALUNITA

După ce întovărășii pe oaspele meu la ultimul tren, reîntorcându-mă încet spre casă reflectai că rezultatul vizitei lui era înșignî-

fiant. Dîmîneată, fuseserăm să examinăm partea fluviului unde se găsiseră geanta și cutia cu bulîne. Parcurserăm străduțele care păreau a fi singurele căi de acces în acel loc și concluzia fu aceeași: era un loc imposibil.

— Dacă gândim că crîmă a fost comisă acolo — și suntem obligați s'o facem în baza elementelor pe care le avem — mai este ceva care ne e necunoscut. Cum și de ce a venit dna Frood în acest loc? Asta e un semn enorm de întrebare.

— Crezi că asta are vreo legătură cu trecutul ei și cu oamenii care i cunosc?

— Da. Am făcut mai multe anchete în această privință, între alții la câțiva fotografi. Voiau putea, eventual avea alte fotografii ale dispărutei, cu oameni care i-a cunoscut.

— Dacă vei găsi vreo fotografie a dnei Frood, mî-ar plăcea să o am și eu.

— O vei avea. Asta ne ar servi să identificăm corpul, ceeace — fără îndoială — va fi greu.

Repetai sugestiile lui Cobbledick.

— Sergentul are dreptate, îmi zise Thorn dyke. Hainele care se găsesc nu sunt suficiente pentru o identificare. Corpul trebuie să fie recunoscut și înțeleg neliniștea sergentului.

— Crezi că dispariția lui Frood aduce oarecare lumină în acest mister?. întrebai eu.

— Nu, căci nu se știe nimic în legătură cu aceasta. Se pare că a dispărut fără să lase urme. Dar voi persevera. Scopul nostru este de a lumina acest mister. Vom ajunge la aceasta.

Așa rămaseră lucrurile câteva zile. când se ivi un eveniment care părea că poate să aducă oarecare lumină. Era cam o săptămână după plecarea lui Thondryke. Mă dusei la poștă să expediez un pachet de fotografii luate când venise el și în birou mă întâlni cu Bundy. Teșirăm împreună și el mă întrebă:

— Ce faci acum, doctore?

— Mă duc până la Blue Bear Pier să văd dacă s'a mai descoperit ceva.

— Pot merge eu d'ta? Momentan, n'am nimic de făcut. Dar poate te plictisește.

— Nu, nu mă plictisești. Bundy. Ești singurul meu camarad aici și te asigur că te apreciez nespus de mult.

— Sunt foarte bucuros, căci și pentru mine este un bun prieten.

— Atunci să nu te mai gândești că mă plictisești și să vii când vrei.

Imi mulțumi și merserăm tăcuți o bucată

de drum. După care el reluă, cu o ușoară ezitare:

— Nu crezi că te neliniștești mult prea mult pentru această afacere? Nu e bine să te gândești atât la ea. Nu mai ești acelaș om din ziua când te-am cunoscut. Ai aercul oboseit.

— Da, și așa mă și simt. Asta mî-a făcut mult rău.

— Dar de ce nu încerci să uiți? La drept vorbind, nu era decât o străină pentru d-ta.

— Nu, Bundy, era mult mai mult decât atât. În timp ce trăia, n'aș fi vrut să mă gândesc la asta. Dar era altceva decât o prietenie obișnuită. Acum când ea nu mai este, pot să-ți spun că este singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

— Ea știa?

— Nu. Nu a bănuit nîcîodată, altfel nu mi-ar fi permis s'o vizitez atât de des.

După o clipă, Bundy mă apucă amical de braț:

— Sunt mîhnît adînc pentru d-ta, doctor. Dar trebuie să încerci să uiți. Ea n'ar fi vrut să fi trist din cauza ei.

— Știu. Dar vreau să aflu ceeace s'a întîmplat cu ea și s'o răzbun dacă pot.

El nu răspunse nimic. Ajunserăm pe pod. Nu era nimeni, afară de un marinar care pă

rea să citească cu atenție un afiș proaspăt pus. Trecând, citii pe deasupra umărului său: «Se caută»: urma descrierea unui necunoscut: «cu o alună pe nas» și care a vândut o broșă împodobită cu un opal.

Bundy citi și el și, în timp ce ne continuam drumul, spuse:

— Au cam întârziat cu punerea acestor afișe. Cred că domnul cu alună a șters-o de mult.

Eram dispus să-l cred. Merserăm până la locul unde stătea de obicei tata Noah, dar nu era acolo. Ne reîntoarserăm, deaceia, pe drumul venit.

— Drace, exclamă Bundy. Omul acela nu știe să citească. Mai e încă în fața afișului. Poate cunoaște pe cineva cu o alună pe nas.

Prîvi și văzui că marinarul continua să citească. În momentul acela, apărui o altă persoană și începu să citească așa cum am făcut-o și noi, peste umărul marinarului.

— Dece dracu vine Cobbledick să-și admire propria lui proză? spusei eu recunoscându-l pe sergent.

— Allo! Ce mai e nou?

În timp ce Bundy vorbea, cititorul se întoarse și se găsi față în față cu sergentul. Cei doi oameni se prîviră o clipă apoi, deodată, făcură fiecare o mișcare și-l văzurăm

pe Cobbledick rostogolînduse la pămînt, în timp ce marinarul o luă la fugă. Venea spre noi cu toată vîteza. Observându-ne, scoase un cuşit mare şi ţinându-l ameninţător în aer continuă să alerge spre noi. Il aşteptam, gata să sar asupra lui, când Bundy mă împînse atît de brusc încît căzurăm amândoi. Când ne ridicarăm, omul dispăruse.

Haide Bundy, spusei eu, în timp ce însofitorul meu îşi freca spatele. Nu trebuie să l lăsăm să ne scape.

Bundy nu părea delă entuziasmat de propunerea mea. Cobbledick veni şi el lângă noi.

— În ce parte a plecat?, întrebă el.

O luase spre fluviu. Pornirăm toţi trei. Ajunşi la mal, văzurăm o barcă, care aştepta fluxul pentru a porni. Pe bord era totul gata. Un marinar fuma liniştit.

— N'aţi văzut trecând un om care fugea?

Omul îşi scoase pîpa din gură şi repetă:

— Dacă am văzut un om?

— Da, un marinar cu o a'uniţă pe nas.

Omul deschise ochii.

— Vă rog?, zîse el.

Cobbledick repetă şi omul răspunse:

— Nu, n'am văzut pe nimeni.

Plecarăm decepţionaţi. Era evident că următoarea era pierdută. Deodată, Bundy exclamă:

— Mi se pare că tata Noah încearcă să vă atragă atenția.

Într'adevăr, sergentul uitându-se spre bătrânul pescar, constată că acesta îi făcea semne în chip misterios. Când ne apropiăram, îi spuse să se uie în șlepul lui. Cerându-mi să-l urmez, Cobbledick și cu mine trecurăm pe o scândură îngustă și ajunserăm pe barcă, în timp ce Bundy aștepta pe mal.

Tata Noah nu mă cunoștea și sergentul trebuia să facă prezentările.

— Iată-l pe doctorul Strange. Era doctorul d-nei Fread și știe totu... Doctore, îți prezint pe d. Israel Bangs care, prin moștenire, este marele duce al fluviului din Rochester.

El saluta pe marele duce, care-mi răspunse printr'un mormăit îndistinct. Apoi dispăru în interiorul șlepului și reveni cu un pantof mic în mână.

— Ce zici de asta?, spuse el punându-l sub nasul sergentului.

Muiat și plin de noroi, recunoscu unul din pantofii Angelinei.

— Unde l-ai găsit?, întreabă Cobbledick.

— Ce vă interesează, dacă este aici!

— Bangs, știi doar că este serios.

Ei bine, gândiți că l'am găsit unde vreți. Politeța și amabilitatea nu erau calitățile principale ale bravului tata Noah.

În sfârșit, să decise să ne spună când îi promiserăm că nu vom zice la nimeni, ca ceilalți pescari să nu se ducă să caute în aceleași locuri ca și el.

— Atunci uite, dacă n'o veți spune lui Hooper și celorlalți, l-am găsit în mâl, aproape de Blue Boar Pier.

Sergentul luă notă și promițându-i că va păstra secretul ne întoarserăm la Bundy. Când acesta află că s'a găsit un pantof spuse:

— E fără îndoială al ei. Dar ce dovedește toate acestea? Ceace știe toată lumea! E senșialul este să se afle dacă-i o crimă sau nu. Numele criminalului ar trebui cunoscut!

Sergentul îl privi puțin amabil.

— Nu poate fi vorba de un asasin, spuse el, decât atunci când există siguranță că a fost comisă o crimă. Descoperirea acestor obiecte dovedește că corpul nu este departe.

— Nu văd prea bine cum, zise Bundy.

— Descoperirea o dovedește, replică sergentul, și asta m'le destul.

Bundy nu replică, cu toate că n'avea aerul prea convins și, un moment după aceea, ne părăsi, gândindu-se probabil că sergentul voia să-mi vorbească fără martori.

— Nu e rea idee lui tata Noah de a instala un fel de cange târătoare în spatele unei bărci, strângând în felul acesta ceace...

Fundul apei. Dacă corpul a fost aruncat în apă cu o greutate oarecare, pentru a-l împiedeca să se urce la suprafață, este singurul mijloc de a-l găsi.

Adăugă câteva amănunte care-mi părură orîbile.

Vedeam și eu necesitatea absolută a regăsirii corpului. Dar aceste cercetări îmi făceau rău și, în sinea mea, doream să nu se pensescă nimic.

Când ajunserăm aproape de casă, sergentul îmi spuse:

— Doctore, când te-am întâlnit Sâmbăta trecută mai era cu d-ta încă un domn afară de d. Bundy.

— Da, îmi amintesc.

— Pot să te întreb numele lui?

— Numele lui e Thorndyke, doctorul John Thorndyke.

— Ah! el era prîn urmare. Este un om minunat. Am cetit mai multe rapoarte și anchete făcute de el. Sunt uluîtoare. I-ai vorbit de afacerea asta?

— Cred că acesta este mai curând rolul poliției.

Cobbedick îmi răspunse evaziv, dar îmi puse mai mult decât ar fi vrut:

— Dacă-l veți mai vedea pe doctorul Thorndyke ar trebui să-i vorbiți despre a-

ceastă afacere. Ar putea să vadă mai bine decât mine.

Îi promisese să î urmez sfatul și-l părășii. Ajuns acasă, îmi făcui raportul și mă dusei să-l pun imediat la poștă.

CAP. XII

URMELE MAINIL- DISPARUTE

(cont.)

Opinia lui Bundy, că nu trebuia legată nici o semnificație specială de descoperirea obiectelor care aparținuseră sărmanei Angelina, era și a mea. Dispariția d-nei Frood era un fapt de netăgăduit și aproape nu mai exista nici o îndoială că corpul ei căzuse sau fusese aruncat în fluxin. Descoperirea altor obiecte n'ar adăuga nici o lumină la această. Șar putea numai spune că se întâmplase o crimă. Dar de cine fusese comisă și de ce? Asta constituia un mister de nepătruns.

Deaceea nu insistai asupra descoperirilor succesive făcute de sergentul Cobbledick și chiar de Thorndyke. La 25 Mai, fu găsit al doilea pantof de Hooper (spre marea îndoielă a lui tata Noah). Apoi, o bucată de vreme nu se mai găsi nimic, cu toate cercetarile înfrigurate ale lui tata Noah și Hooper. Șar să favorizăm munca primului: la 20 Iunie

descoperi un ac de pălărie a cărui identitate era indiscutabilă. Fusesse găsit lângă Blue Boar Pier și cercetările deveniră din ce în ce mai active în acel loc. Cu toate acestea, luna lunie trecu și începu a treia lună. Fără să fi avut cea mai neînsemnată urmă a corpului răsunător.

În acest timp, observai asemănarea a două metode: aceea a lui Cobbletick și aceea a lui Thorndyke. Sergentul mă reconduce la fiecare loc, făcând câteva remarcă judicioase și notă, totdeauna, foarte exact, timpul și locul. Thorndyke, care și făcuse obiceiul de a veni în fiecare Sâmbătă, vizita deasemenea cu scrupulozitate locurile indicate. Le nota pe harta sa (aceea care-i servise în ziua olîmbării cu Japp și d. Williard), însemnând ora fluxului și toate particularitățile.

Amândoi erau foarte surprinși de lipsa corpului. Sergentul era adânc mâlînit și se îngăna:

— Asta devine foarte serios, doctore. Au trecut aproape trei luni și mereu nimic. Este lesigur norocul meu. Am căzut peste o afacere care necesită un detectiv și dacă aş putea s'o rezolv aş fi avansat. Dar treaba devine din ce în ce mai misterioasă. Trebuie, totuși, să i vin de hac.

Observațiile lui Thorndyke erau aproape de acelaș ordin.

— Sunt convins, îmi zise el, că dacă corpul va fi descoperit vreodată tot ceea ce se va putea face ar fi să se caute a-i se dovedească identitatea. Ar fi dificil dacă ar trebui identificat numai după îmbrăcămintea ei.

— Crezi că corpul ar fi imposibil de identificat acum?

— Prin mijloacele obișnuite, da. Dar cu metoda Bertillon va merge. Ar trebui să mai avem unele indicii. Dacă am avea, de exemplu, amprentele ei digitale, ar fi ușor. Căci chiar dacă i-ar lipsi toată pielea, așa cum se întâmplă de obicei corpurilor înecate de multă vreme, culele care formează amprente sunt săpate și în carne și permit a se recunoaște identitatea.

— Atunci ar trebui să avem amprente de ale dispărutei.

— Se mai pot încă găsi. Nu mi-ai spus că dna Gilloir avusese impresia imediată că fusese o crimă? Am putea să o chestionăm puțin.

Câteva minute mai târziu, când ajunserăm în fața casei, proprietăreasa părea gata de plecare. Totuși, ne poartă să intrăm și să punse întrebărilor noastre.

— Mă duc în fiecare Sâmbătă să iau cu

ful la sora mea. Dar dacă vrei, putem intra în salonul d-nei Frood.

După ce ne așezarăm, ea continuă:

— Nu pot să vă spun prea multe. Prezentimentul care-l avusesem provenea din aceea că știam neliniștea ei și cunoaștem și situația cu bărbatul ei. Și sergentul a venit să mă chestioneze. A vizitat apartamentul și a luat cu el câteva hârtii care le-a găsit în coș.

— Dacă mai sunt și alte scrisori în biroul său am putea eventual să le prăvim, dacă nu vedeți vreun inconvenient în aceasta, spuse Thorndyke.

— Nu văd nici un fel de inconvenient. Totul este așa cum a fost lăsat de ea, căci n'am atins nimic. Dar acum trebuie să plec.

Ne părăsi, lăsându-ne în mijlocul apartamentului. Printre hârtiile biroului nu era nimic care ne-ar fi putut interesa. Mersem în dormitor. Toate lucrurile erau la locul lor și după părerea mea nu era nimic remarcabil de văzut. Thorndyke își scosese mânupia din buzunar și le îmbrăcă. Apoi se aplecă de o noptieră pe care erau puse pe o tavă, un pahar de metal și o sticlă mică cu apă. Imi arătă urme de degete pe sticlă și mi zise:

— Sunt, poate, amprentele d-nei Frood.

— Dar ale cui ar mai putea fi ?

— Ale sergentului. El a venit aici.

După ce le examină cu o lupă adăugă:

— Sunt imprimăte toate degetele și amprente sunt foarte fine. Nu pot fi ale sergentului. Trebuie, totuși, să căutăm o confirmare. În așteptare, ar trebui să găsească o cutie mică pentru a lua această sticlă, fără a adăuga alte amprente pe ea sau a șterge pe acestea. Să mergem să căutăm și să vedem dacă nu mai sunt și alte semne asemănătoare cu acestea.

Merse din nou în salon, unde lăsase o valiză mică — pe care o avea totdeauna cu el — și al cărei conținut nu-l cunoșteam. Era un mic laborator complet, de unde scoase un fel de vaporizator minuscule, cu care aruncă un nor de pudră fină pe sticlă. Ampretele apărură ca și cum ar fi fost desenate în alb de penelul unui chinez meticos.

După ce termină aceasta, Thorndyke își spuse:

— D-na Frood probabil că avea și o bucătărie. Acolo, vom găsi, poate, cutia necesară și nouă indicații.

— Dar, replică eu, îmi pare că ușa gardierului ar putea furniza amprente bune. Privește placajul!

— Ai dreptate, spuse el, și suflă puțină pudră pe lemn. Ampretele apărură mai pu-

fin clare, dar destul de distinse pentru a permite o comparare.

Coborâram la bucătărie, unde mai găsirăm și alte urme pentru confirmarea opiniei noastre.

— De astădată, zise Thorndyke, sunt sigur că nu voi avea amprenteale lui Cobbledick în locul d-nei Froot. Dar îți recomand din nou să nu spui nimic despre asta nimănuî. Va fi timp suficient s'o spunem când va fi nevoie.

Deși surprins de secretul care mi se cerea să-l păstrez, trebuî să admit.

Thorndyke cercetă apoi curtea comună a celor două case vecine, constatând că ambele case erau absolut identice.

— Cum vezi, îmi zise Thorndyke, au aceleași zăvoare.

N'aveam nimic de răspuns și mă întrebam numai ce raport putea avea aceasta cu investigația noastră.

Ne urcarăm din nou în apartament. Thorndyke mai examinează o perie de cap, dar nu găsi decât un singur fir de păr, destul de scurt, care rămăsese agățat acolo. Era puțin, dar putea servi pentru identificarea culorîi părului.

— În sfârșit, spusei eu, avem o bună amprentă a degetelor și apoi firul acesta de păr.

— Da, părul acesta, îmi răspunse Thorn-

dyke, și poate și alte lucruri. Dar asta vom vedea mai târziu.

Aceasta ultima remarcă mi se păru cu două înțelesuri. Intorcându-mă acasă, căutaî să-mi amintesc tot ceeace făcusem noi, dar nu găsi nici un indiciu suplimentar.

Știînd că prietenului meu nu-i plăcea să i se vorbească de cercetările care le făcea, mă mulțumî să-l întreb.

— Ai ceva speranțe de a afla ce s'a făcut cu Frood?

— Da. Am un început bun. N'a ajuns nici odată la Brighton și totuși s'a suît în trenul care mergea într'acolo. Deci s'a oprit într-o stație intermediară. E destul de dificil de știut unde, dar nu-mi pierd speranța.

A doua zi, Thorndyke fotografiă — cu ajutorul unui aparat mic care se găsea tot în valiză, — amprente digitale. Developă singur clișeele și, apoi, le examină cu lupa. Eran extrem de bine.

— Eu voi păstra clișeele, adăugă el, iar d-ta sticla, însă într'un loc unde nu o va putea atinge nimeni. Poate vom avea nevoie s'o arătăm.

CAP. XIII

PALARIA ȘI CHEIA

Intr-o după amiază frumoasă, cam la vreo zece zile după vizita noastră în casa d-nei Frood, ședeam în sufragerie, cetînd un iur-

nal. Sună cineva. După puțin timp, auzi o discuție și înțelegi că Bundy o necăjea pe d-na Dunke, între ei existând un fel de stare de războiu perpetuu. În sfârșit, d-na Dunke intră și mă anunță: «D. Bundy».

— Mergem, John?, îmi zise el intrând.

Tuase obiceiul să mă cheme pe pronume căci prietenia noastră crescuse decând îi încredinșasem secretul dragostei mele pentru Angelina.

Mă ridicai și, punându-mi ziarul pe masă, îl întrebai:

— Dece nu ești la lucru?

— N-am nici o treabă la birou. Hai să faci un tur cu mine. Tocmai l-am văzut pe Cobledick, care mergea spre Blue Bear Pier. Avea o mână nenorocită, ca o pișteă muțată.

Ieșirăm și-l găsirăm pe sergent așa cum spusese Bundy.

— Ce noutăți mai ai, domnule sergent? îl întrebai.

— Niciuna, replică el trist. Nimic de o lună de zile. Aș vrea să știu ce s'a făcut cu corpul. Tata Noah este desgustat. Decând a găsit acul de pălărie..

— Totuși un ac de pălărie nu poate pluti. Acolo unde l-a găsit ar trebui să fie cel puțin și al doilea. Unde e locul?

Sergentul ni-l arată și începurăm să căutam peste tot. După un timp văzurm însă că orice căutare era inutilă. Nu se mai găsea nimic.

— În sfârșit, zise Bundy, aveți destule 99

probe pentru a dovedi că corpul este în apă.

— Da, evident, replică Cobbledick, dar nu există nici o evidență acolo. Acum însă să ne reîntoarcem.

O apucărăm prin Black Boy Lane (numele străzii mîl spusese Bundy) și ajunserăm la o alee întortochiată, în mijlocul căreia un drum îngust permitea să se evite noroiul și dărămurile de tot felul, care acopereau pământul.

Observai o pălărie veche și Bundy o remarcă deasemenea, căci abia trecusem că el o lăcu să shoare, cu o lovitură de picior, și un obiect subțire, pe care nu-l observasem, căzu în fața sergentului. Acesta se aplecă și-l ridică.

— Ei bine, doctore, ia uita-te nitel! spuse el!

Recunoscuî un nasture de la jacheta d-nei Frood.

Asta-i extraordinar, continuă Cobbledick. Cum poate fi aici?

Nimeni nu i răspunse la întrebare.

— E destul de curios, continuă Cobbledick. Poate l-o fi ridicat un copil de pe cheiu și l-a adus aici jucându-se. Vreau să mai caut în străduța asta.

Ne întoarserăm spre începutul aleei și începurăm s'o inspectăm metodic. Deodată, sergentul scese o exclamație: găsisse al doilea ac de pălărie!

— Iată ceeace confirmă nasturele, spuse el lui Bundy. Dar nu înțeleg nimic în plus.

— Poate, spusei eu, pălăria a fost strânsă de vreun strângător de sdrențe, care nu observase acest ac și asta ne face să conchidem că corpul a fost transportat dealungul acestei străzi. Este un fapt nou, pe care va trebui să-l aprofundăm.

— Nu e momentul de a aprofunda, reluă sergentul. Ar fi mai bine să găsim pălăria.

Continuarăm deci să căutăm. Ajunserăm pe un deal, acoperit cu niște tufișuri. Cobbledick începu să cerceteze totul și căutarea lui fu încununată de succes. După un timp, găsi pălăria, pe care o recunoscu imediat. Dar, în acelaș timp, găsi și altceva.

— Nu e a tale, domnule Bundy?, întrebă el arătând o cheie destul de grosă, pe care o ridicase.

— Drace, cheia lui Japp! Cum de a ajuns aici?

Intr'adevăr, o etichetă purtând încă adresa biroului era lipită de cheie.

— Lângă zidul vechiu, completă sergentul. Și văzuți că la capătul unui teren viran era zidul vechiu al orașului, pe care îl vizitasem eu Bundy. Acesta din urmă dădu sergentului ei zecce și lingi promiși.

Ne reîntoarserăm în oraș și, după ce Bundy se despărți de noi, Cobbledick începu:

— Afacerea se desfășoară de o manieră extraordinară, doctore. De astă dată, înțeleg de ce n'a fost găsit corpul: pentru că n'a fost niciodată în oraș. Mai mult: acela care a comis crima este unul din regiune. Nici un străin nu cunoaște Black Boy Lane și chiar puțin ca.

menî din Rochester. Acum, dacă ne gândim la ceea ce ştim, apare posibil ca asasinatul să fi fost comis în această străduţă sau lângă ea şi, apoi, corpul să fi fost transportat spre fluxiu. Dar când reflectezi mai bine, vezi că este imposibil, din cauza cutiei cu buline, uscată şi curată, găsită lângă Chatham. S'ar părea atunci că locul crimei ar fi Chatham.

— Dar broşa?, întreba eu.

— Nu acorda prea mare importanţă acesteia. Nu ştim unde a fost găsită. Cutia de buline nu putea veni de la Black Boy Lane la Chatham decât prîn fluxiu, în care ea însă n'a fost. Apoi mai sunt acele de cap. Unul a fost găsit pe mal, altul pe alee, lângă pălărie. Un ac poate cădea şi totuşi pălăria să rămână fixată pe cap. Dar dacă pălăria cade atunci cad şi acele. Pălăria a căzut în partea de sus a străzii. Cele două ace ar fi trebuit să fie şi ele acolo. Dar unul dintre ele era pe cheiu. Deci când corpul mai era pe cheiu pălăria continuă să fie pe cap şi a trebuit să cadă când a fost depus corpul. Ce crezi despre asta?

— Raţionamentul mi se pare perfect, răspunsei eu.

— Bine, atunci apare o altă întrebare: A fost transportată pe alee de o persoană singură? De la fluxiu şi până în susul străzii este o distanţă bună şi dna Freud era destul de grea. Aş spune deci că au trebuit doi bărbaţi.

— Atunci ce bănuieşti?

— Lovitura a fost dată de doi bărbaţi. Căci m'a trebuit să fie comisă la Chatham. U-

acolo, corpul a fost pus într'o barcă și transportat aici. Îți aduci aminte că atunci era o noapte foarte întunecoasă, cu o ceață deasă. Întrebarea e: ce au făcut cu corpul? Desigur s'au debarasat de el într'un fel sau altul, chiar în Rochester. Dar cum?

Înainte de a ne despărți, după ce discutăram aproape o oră, îi promisei lui Cobbledick — pentru a-i satisface o cerere mai veche — că voi încerca să-i vorbesc lui Thorndyke despre această afacere. Când mă întorsei acasă, îmi scriseră raportul către Thorndyke, ca să poată pleca cu ultima cursă.

CAP. XVI.

URME CARE DUC LA ZID

Luasem obiceiul să mă duc să-l iau de la gară pe Thorndyke, când venea să mă vadă. În Sâmbăta aceea, când coborî din tren, îmi spuse:

— Ultimul d-tale raport este un document pasionant. Aceste descoperiri ne deschid orizonturi noi.

— Într'adevăr, ele oferă sugestii interesante.

— Se prezintă un număr incalculabil de ipoteze, dar primul lucru de căutat este eecace a putut să se întâmple. Se poate admite că corpul a fost transportat dealungul străzii, de la fluviu spre oraș. Asta este destul de limpede pentru a exclude ideea accidentului. Corpul, în viață sau mort, a fost transportat de cel puțin două persoane.

Asta nu ne duce nrea departe

— Bu da. Suntem mai avansați ca înaintea. Avem certitudinea că nu este vorba de un accident. În plus, suntem siguri nu numai că a fost ceva premeditat, ci că s'a stabilit un veritabil plan. A fost preparat dinainte un loc mai sigur decât fluviul. Totul este remarcabil. Cândeste-te: victima a fost prinsă la Chatham, transportată la o distanță considerabilă, pusă pe un teren viran lângă Black Boy Lane și, în sfârșit, dusă într'altă parte. Asta era foarte periculos. Dar noaptea și ceața au avut un rol precis.

În momentul acela, ajunserăm acasă, unde ne aștepta Bundy. Thorndyke urcă în camera lui și când coborî ducea un fel de mapă de carton. O deschise și scoase niște fotografii spunând:

— Sunt fotografii de ale d-nei Frood, pe care le-am găsit pentru d-ta.

Bundy privi colecția cu o surpriză neobișnuită:

— De unde le ai adus?, întreabă el.

— De la Londra, răspunse Thorndyke.

Strange m-ia cerul să-i aduc câteva.

D-na Dunke veni să ne anunțe că cina era gata. Luaram loc la masă și, după câteva clipe, Bundy spuse malițios lui Thondyke:

— Am ști rele pentru d-ta!

— Ce fel de știri?

— Oh, e puțin cam trist și penibil de spus. Dar acum s'a terminat: sergentul Cobbledick a câștigat cei zece șilingi.

— Vreți să spuneți că Cobbledick a găsit

— Exact.

— Unde a găsit-o?

— Ah, iată unde este drama. Pe un câmp unde căuta urme de ale d-nei Frood, aproape de Black Boy Lane.

— Și exact din care loc a ridicat-o?

— Din partea de sus a străduței, lângă zădul orașului.

— Cum putea să fie acolo?

— Nu știu. Cîeva trebui s'o fi aruncat acolo.

Thorndyke îmi păru gânditor. În raportul meu nu scrisesem nimic de această descoperire și Thorndyke părea să-i acorde un interes destul de mare. Cu toate acestea, nu mai vorbîi despre ea, conversația trecu la alte subiecte și inevitabil, la misterul Angelinei Frood. Mă amuză văzînd abilitatea cu care Thorndyke se prefăcea că nu știe nimic și cum studia toate oferturile lui Bundy, care încerca să obțină de la el o opinie asupra recoltelor descoperiri.

A doua zi dimineața, Thorndyke îmi puse câteva întrebări asupra opiniei lui Cobbledick. Îi spusei tot ceea ce îmi amînteam și el ascultă cu mare atenție.

— E, într'adevăr, o analiză foarte bună, spuse el apoi. Sergentul este foarte capabil. Numai unul sau două puncte nu le-a văzut.

Aș fi foarte mulțumit dacă l-ai ajuta puțin.

Nici nu cer altceva. Vom merge, imediat, să-l vedem la biroul lui.

După micul dejun merserăm spre Black Boy Lane. Thorndyke examinează scrupulos locurile. Și deodată îl observăm și pe Cob-

bledick. Părea pierdut într-o meditare profundă. Când ne zări, obrazul i se luminează. Vorbirăm câteva clipe și deciserăm să mergem la biroul lui, pentru a vedea obiectele găsite. Sergentul explică punctele care-i păreau obscure.

— Iată unde am ajuns, domnule. Avem un corp transportat pe fluviu. Avem urmele lui pe o străduță dar aici se pare că s-a evaporat și nu mai putem găsi nimic altceva.

— Atunci, zise Thorndyke, voi spune ca și d-ta că aveți toate elementele în mână pentru că nu se mai poate descoperi nimic în plus.

— Le am pe toate!, exclamă sergentul.

— Desigur!, răspunse el calm. Acum trebuie să căutați semnificația a tot ceea ce știți. Iată faptele notate pe carnetul meu:

«La 26 Aprilie dispare d-na Frood. La 1 Mai. i se regăsește broșa la un ciuvaergiu. La 7 Mai, cutia de buline pe malul fluviei, la Chatham, loc presupus al crimei. La 9 Mai cșarfa, la Blue Boar Pier. la 15 Mai, un pantof, lângă Blue Boar Pier: la 25 Mai, al doilea pantof, aproape în acelaș loc. La 20 Iunie, apare pe nisip, puțin mai la vest de acelaș loc, un ac de pălărie.»

— Ați notat astea?.. întrebă Thorndyke.

— Da, am notat totul.

— Apoi, la 14 Iulie, sunt găsite patru articole: la capătul unei străzi, un nasture: pe la mijloc, un alt ac de pălărie. Mai sus, chiar pălăria și, în sfârșit, lângă perete, cheia.

— Nu văd ce legătură are cheia cu asta, spuse sergentul. Nu m'am ocupat de fel de ea.

— Foarte rău. Îți amintești ziua când a fost pierdută. Poate și-o amintești dumneata, Strange?

Reflectai o clipă și spuse:

— Era într-o Sâmbătă, pentru că oamenii care astupau găurile peretelui trebuiau să fie liberi la prânz. Când era exact?

Exclama deodată:

— Dar era Sâmbăta în care dispăruse d-na Froot!

Cobbledick tresări și Thorndyke continuă:

— Da, cheia a dispărut la 26 Aprilie și d-na Froot în aceeaș seară. Dacă îți seama că această cheie încuia poarta unui fel de teren vîran, unde e un zid ale cărui găuri sunt astupate, veți înțelege că este destul de important.

— Dar, domnule, vrei să spunei că..

— Nu spun nimic, îl întrerupse Thorndyke cu un surâs. Îți atrag numai atenția asupra unor anumite fapte. Am impresia că pe acestea nu le ai remarcat.

— Ei bine, reluă sergentul, nu vreau să mai pierd timp. Știi, doctore, cine întrebuițuiește acei lucrători?

— Cred că d. Japp și Bundy, răspunse el.

— Mă duc să le cer cheia. Cred că nu voi vedea un inconvenient prea mare în aceasta?

— Bineînțeles că nu, replică Thorndyke. Numai că doresc ca nimeni să nu știe că am

vorbit cu d-tă de afacerea asta. Vrei să trezi secretul?

Sergentul promise și se duse să cante laț-moasa cheie. Se întoarse repede și plecarăm toți trei.

— La ce gaură eram ocupați să astupe?, mă întrebă Thondyke, când intrarăm pe șantier.

— Penultima pe stânga, răspunsei eu. Ne îndreptarăm spre locul indicat.

Luând de jos un fel de lopată, Thondyke începu să întoarcă metodic pământul, în fața cavității complet închisă. După un timp, examinând pământul astfel scormonit, sergentul exclamă:

— Iată dovada! Aveți dreptate, domnule. Și ne arată nu năsture pe care-l identificai imediat. Soluția misterului era conținută în zid!

— Acum putem spune că am găsit corpul, zise sergentul. Cu toate acestea, problema crimei și a crimînalului mai este de rezolvat. Ați putea să-mi spuneți, domnule ce gândiți despre asta?

— Să vedem corpul, mai întâiu, răspunse Thondyke. El ne va aduce oarecare lumină.

După acest răspuns evaziv, refuză să mai emită vreo idee oarecare. Când ne părăii sergentul, el se mulțumi să-mi mai spună:

— Dece să ne grăbim cu concluziile? Noi credem că știm ce este în perete. Asta ar putea fi exact, dar ar putea fi și absolut fals. Mai bine să așteptăm să fie deschisă gaura

CAP. XV

SFARȘITUL PISTEI

A doua zi, dis de dimineață, sergentul Cobbledick veni la mine.

— Am permisiunea de a desface peretele și lucrătorii sunt gata, îmi spuse el. Au plecat cu d. Bundy, care n'avea deloc nevoie să meargă acolo. Dar am preferat ca el sau d. Japp să fie de față. Veniți cu mine?

— Da, dacă ai nevoie de mine.

Sergentul mă prîvi puțin surprîns și apoi zîse:

— D-le doctor, ești doar martorul principal. Ai vreo obiecție de făcut?

Nu eram capabil să răspund la această întrebare. Nu î puteam spune cât îmi era de penibilă noua cercetare și în afară de sentimentele mele personale n'aveam nici un motiv să nu mă duc acolo. Dimpotrivă...

Cînd ajunserăm la șantier, oamenii nu începuseră încă să lucreze și flecăreau. Cu Bundy, care părea puțin vesel. Desigur î ar fi plăcut mai mult să fie într'altă parte.

— E teribil, John, îmi zîse el cu o voce joasă. Mă întreb de ce are Cobbledick nevoie de noi. Va fi un moment sîmăstru pentru tine.

În orice caz, trebuie să văd corpul. Unul dintre lucrători începuse să lovească zidul, cu o bară de fier și un ciocan. La 109

prîma lovitură, zîdăria crăpă din toate părțile, căci nu era încă uscată. Lucrătorul examină cavitatea și spuse:

— E bizar. Cîne a putut pune un strat de var nestîns?

Tîmp de un sfert de oră lucră fără a descoperi nimic. Apoi, deodată, se opri din nou și exclamă:

— Uite-l, e aici. Dar nu a mai rămas nici un lucru. Privești, domnule sergent.

Și cu un aer desgustat, luă din var ceva care recunoscui de departe a fi un os omenească. Cobbledick îl luă, puțin speriat, și mă-l aduse.

— Da, spusei eu, este osul brațului unui om.

După aceasta, sergentul își puse mîna și să începu să scoată, unul câte unul, altele din var.

— Ce oroare, spuse Bundy. Cobbledick n'ar putea face asta fără noi? Mai e nevoie să rămînem?

Ne pregăteam să plecăm, când vocea sergentului mă făcu să mă întorc reînapoi:

— Nu este inelul care mi l-ai descris, doctor? mă întrebă el.

Îmi puse în mîna bucășică de aur de care îmi amînteam foarte bine.

— Așa că nu mai există îndoială, doctor? mă întrebă sergentul neliniștit.

— Niciodată. Este inelul d-nei Froom.

— Cu atît mai bine, căci identifierea

— Crîmă. Nu mai există decât scheletul.
— Îi să vedeți ?

Nu merită osteneala și dacă nu mai ai
voie de mine voi pleca.

Bundy mă însoți. Merseăm fără să ne
amem vreun cuvânt. Ieșind pe poartă, în-
îlnirăm doi oameni care duceau o ladă
mă. Intrară pe șantier și asta nu făcu alt-
va decât îmi întuneca și mai mult gându-
le încât, pentru a nu rămâne singur, îi în-
tai pe Bundy să dejuneze cu mine. El ac-
ptă. Discutarăm de tragica descoperire.
Bundy, scăpând de contactul meu, își re-
să buna dispoziție obișnuită.

— Acum, zise el, sper că misterul Anneli-
ei Frood s'a terminat.

— Nu, îi răspunsei. Știam numai eu că
amis o crîmă, dar trebuie să căutăm cine a
mîs-o. Il puși pe Nicolas Frood.

— John, că un om este suspectat de o
crîmă diabolică nu înseamnă că este și cri-
mal. N'ai nici o dovadă și legea o cere for-
mal. Ce ai împotriva lui în toată afacerea
asta ?

— Știu că venea adesea aici și că voia să
se unde locuia.

— E firesc. Ea îl părăsise. Era soțul ei.

— Am observat că avea un pumnal la el.

— Dar știu că ea a fost ucisă cu un pumnal ?

— Nu. Dar știu că nu voi avea pace nîmă
voi descoperi cine a ucis-o și pînă n'o
u răzbuna. Imi voi dedica toată viața
asta.

— Cred că te pregătești să vânezî în vânt. Totuși, n'ar fi exclus să fi greșit. Ancheta poate aduce descoperiri nouî și va face să se găsească vinovatul.

După plecarea lui, suspinaî. Tot ceeace-mî spunea nu făcea decât să diminueze pușina speranșă care o aveam. Mizerabilii care comiseseră acest atentat orîbil ascunseseră de mînunc urmele lor. De trei lunî de cînd dispăruse Angelina, nu se auzise nimic suspect și acum cînd reapăruse nu era decât un schelet. Cum să se descopere dovezîle vînovăției lor.

Cu toate acestea, scrîsei un raport amănunțit lui Thorndyke și tocmai voiam să-l expediez cînd sosi Cobbledick cu ultîmele amănunte.

— Totul este în ordîne, spuse el. I'am văzut pe judecător, care a întocmît o listă de martori. Doctorul Baines trebuie să facă examenul corpului și să ne spună ce î-l-a cauzat moartea. Varul a mâncat totul, dar oasele nu sunt prăpădîte complet.

— Cînd se va deschide ancheta?

— Poîmîine. De altfel am invîtașile legale. Trebuie să vî-o dau pe a dvs.

— Crezî că se va putea face ancheta, într-o singură zî?

— Nu cred. Vor fi mulți martori. Explicarea deschiderei carîțăii, a celor ce s'au găsit înăuntru, identificarea corpului, apoi bijuteriile, tata Noah, Hooper, etc...

— Așî aflat ceva despre soș?

— Nimic precis, în afară de faptul că a plecat în voiaj o zi înainte. Dar n'avem nici o dovadă a crimei. Știm numai că d-na Frood a dispărut. Ar trebui să aibă urme de violență și noi nu știm decât un lucru: corpul a fost găsit în circumstanțe care lasă să se presupună o crimă. După verdictul juriului, vom putea căuta criminalul.

— N'aveți șansă să-l găsiți.

— Crima a fost destul de bine pregătită ca să nu fie făptuită de un singur om și acei care voiau moartea d-nei Frood aveau ceva de câștigat. Ei au profitat de aceasta. Și totuși mai asta ne va permite, încetul cu încetul, să ajungem la un rezultat.

Adăugai toate supozițiile sergentului la raportul meu și mi exprimai speranța că Thorndyke ar putea fi prezent la tribunal, poimâine.

CAP. XVI

'ANCHETA'

În dimineața anchetei, plecai de acasă dis de dimineață. Eram într-o stare de spîrit destul de neplăcută, ocazionată fără îndoială de sigur că care mi-o dădea această procedură că scumpa mea prietenă era moartă de cabinelele, în circumstanțe tragice și orîbile. Nu mă îndoisem niciodată de aceasta, totuși descoperirea din zîd îmi făcea rău.

Pe drum, îl întâlnește pe Bundy care, fără îndoială, mă așteptase.

— Bună ziua, John, îmi zise el. Sper că n'am venit prea devreme. Știu cât de penibil este pentru tine și sunt foarte dezolat din această pricină.

— Da, O știu. Pierre, și sunt totdeauna bucuros a te vedea. Dar de ce vii? Ai o convocare?

— Nu, dar asta mă interesează și mă duc acolo ca spectator. Japp, deasemenea, este destul de surprins că n'a fost convocat ca martor.

— Și pe mine mă miră. Dar e adevărat că el nu știe nimic special asupra circumstanțelor morții ei.

Ajunserăm la tribunal și-l găsirăm pe sergentul Cobbledick.

— Sunt bucuros, doctore, că ai venit de vreme. Aș vrea să arunc o privire asupra lucrurilor găsite și asupra rămășițelor corpului, pentru a le identifica încă o dată.

Intrați cu el în sala unde erau expuse, ca niște piese de muzeu, sărmanele și, te-ai ghicit, rămășițe. Bundy nu intră. Palid, respectuos și temător ne privea de departe.

Pe o tavă, acoperită cu un servet alb, erau puse simetric: pălăria, acele de pălărie, geanta, batista cu inițialele brodate, inelul exotic, pantofii și nasturii.

Întârziai cât mai mult posibil momentul în care trebuia să privesc ce conținea cutia

superioară era din sticlă. Trebuî însă să mă resemnez la aceasta. Nu era decât un schelet uscat și plin cu praf, ca și cum ar fi fost scos din vreun mormânt preistoric. Era tot cecece rămăsese din ea. Era deădreptul oribil și totuși, adevărat.

Rămăsei câteva minute ca pietrîficat. Apoi simțind că mi se strânge gâtul și că mi se urcă lacrimile în ochi, plecai repede. Simți vag că Bundy mă apucă de braț și vocea lui îmi murmură destul de încet.

— Sărmane John!

Mă lăsaî condus de el într'un colț liniștit, unde îmi revenii din această emoție. Remarcai cu surprîză și cu recunoștință că obrazul lui era palid și turburat și niciodată nu simții mai bine cât de mare era afecțiunea mea pentru el.

Când veni ora, intrară într-o sală care ne fu indicată. Un bărbat înalt și simpatîc se apropiă de mine și mi zîse:

— Doctorul Strange? Mă numesc Anstey. Am fost trimis de Thornevke de care-l înlocuiesc adesea. Ar fi vrut să vină el, dar îa fost imposibil. Deaceea m'a însărcinat să urmăresc ancheta și să-i fac un raport. Lați scris că ar trebui mai mult de o zi pentru un caz ca acesta și nu a putut renunța la obligațiile serviciului său din Londra.

— Bine, răspunsei eu. Doctorul Thornevke va veni mâine?

— Desigur și cred că va avea de făcut o revelație importantă tribunalului.

— Știți despre ce este vorba?

Anstey râse.

— Scumpul meu doctor, această întrebare mă face să cred că nu-l cunoașteți destul pe Thorndyke căci astfel știați că este tot atât de flecar ca un mut, sau aproape. Nimeni nu poate ști niciodată cărțile care le are în mână.

Câteva minute mai târziu, magistratul începu procedura. Prîmul martor fu sergentul Cobbledick, care vorbi despre întreaga afacere, de la plângerea depusă de d. Japp pînă la deschizătura făcută în perete și macabra descoperire.

Cum nici un membru al juriului nu avu de pus vreo întrebare, magistratul chemă martorul al doilea, pe doctorul Baines, care și făcu mărturia de o manieră limpede, precisă și științifică.

Ați examînat corpul?, întrebă judecătorul.

— Am examînat scheletul care este în coșciug. Aparține unei femei destul de înaltă și cam de vreo 30 de ani.

— Care este părerea d. voastră asupra cauzelor morții.

— Nu am nici o părere. Nu există nici un semn de rănire.

— Putem spune, întrebă unul din membrii juriului, că moartea a fost naturală?

— N'am nici un mijloc să mi fac vreo convingere asupra acestui subiect.

— Dar dacă ar fi moartă în urma vreunei violențe?

— Asta ar depinde de natura violenței. Dacă a fost ucisă de un glonte de revolver ar exista fractura vreunui os. Dar nu este nici o fractură. Eu nu pot vedea decât violențele care ar fi putut ataca oasele.

— Ce fel de violențe ar fi putut să nu lase urme pe schelet?

— Inocenț, spânzurarea, sugrumarea, asfixierea și otrăvirea.

— Scheletul corespunde cu descrierea d-nei Flood?

— Sunt resturile unei femei de aceeași vârstă și aceeași talie ca d-na Flood. Descrierea este aproximativă și estimarea vârstei și a taliei nu pot fi și ele decât tot aproximative.

Era sigur că doctorul Baines nu voia să se compromită dând o asigurare curecare. Magistratul mă chemă. Eram al treilea martor. Trebuî să confirm identificarea obiectelor care aparținuseră dispărutei. Dar nu putui răspunde cu certitudine în privința scheletului. Nu exista nici un punct de reper.

— Știți dacă d-na Flood avea dușmani? Avea motive să i fie frică de cineva?

— Nu pot spune nimic cu privire la acest subiect, răspunsei cu o curecare ezitare. Nu-i cunoșteam nici un dușman.

Magistratul observă ezitarea mea și mă întreabă îndiscret:

— Ce știți despre chestiunile particulare ale d-nei Flood? De exemplu, despre soțul ei?

— Sînt obligat să spun ceea ce știu despre 117

Frood. Toate cuvintele îl acuzau, deși nu făcui nimic special pentru aceasta. Era ora prânzului când îmi terminasem depozitie. Mă întorsei acasă și-l reținui pe d. Anstey și Fandy la dejun.

— Sunt foarte mulțumit să cunosc pe d. Bundy, exclamă Anstey când îl prezentaî. Am auzit mult vorbindu-se de d-ta pe amicul meu Thorndyke, care te admira.

— Mă admira?, răspunse Bundy roșindu-se ca o tânără fată. Mă întreb de ce? Și d-ta ești expert?

— Nu, sunt numai magistrat și mă ocup de această afacere pentru Thorndyke.

— Dar mi se părea că nu prea se interesa de asta, zise Bundy cu perplexitate.

— Thorndyke se interesează de toate cazurile curioase.

— Niciodată n'a vorbit însă serios de acest caz.

— Fără îndoială. Dar așteptați să se termine, și o să vă spună totul.

— Văd că este unul dintre acei profesori care predica după lovitură.

— Insa în timp util.

În momentul acela apărură d-na Dunke care-mi remise o telegramă adresată d-lui Anstey. Acesta, după ce o citi, mi-o trecu și mă întrebă:

— Ce să răspund?

Textul telegramei era: «Cere-î lui Stran să vină cu tine la Londra, astă seară. Fapt urgent. Anunțați-mi ora și locul».

— Oare de ce o fi având nevoie de mine?, se

— Cu Thorndyke nu se ştie niciodată nimic. Dar dacă spune că e urgent aşa trebuie să fie. Puteşi veni cu mine?

— Da, dacă este necesar.

Deciserăm să luăm trenul care ne aducea la Charing Cross, la şapte şi cincizeci. Ne întoarserăm la tribunal, pentru a asculta depoziţia lucrătorului care deschisese peretele. El afirmă că corpul n'a putut fi îngropat decât la 27 Aprilie, căci la 28 activitatea a fost complet închisă. Vorbî şi de cheia pierdută, afirmînd o dată în plus coincidenţa datelor.

Bundy ne întovărăşi la gară şi la şapte şi cincizeci îl găsirăm pe Thorndyke la ieşirea gării din Charing Cross. În maşină îmi spuse:

— Aş vrea părerea ta asupra unui lucru pe care ţi-l voi arăta peste câteva minute.

Maşina se opri în faţa spitalului Sânt Barnabé. Intrarăm în hall, unde Thorndyke întrebă de un amice Fanow. Câteva minute mai târziu, veni un om bătrân, Fanow, care ne rugă să-l urmăm. Trecurăm prin mai multe coridoare până ce Fanow deschise o uşă şi se dădu la o parte pentru a ne lăsa să intrăm. Într'un fel de ladă lungă era un corp pe care-l recunoscuî de la prima vedere.

— Dumnezeu, exclamă eu, este Nicolas Frood.

— Eşti sigur?, mă întrebă Thorndyke.

— Absolut. Pot jura că este el, adăugai după ce-i văzuî degetele în formă de măciucă.

— A şi fost identificat de proprietarul odăii 11

lui, îmi spuse Thorndyke, dar voiam confirma
marea ta.

— Cum de a ajuns aici?

În mașina care ne ducea la el acasă, Thorndyke îmi răspunse:

— A fost dificil și a durat mult. Dar cu puțin noroc am reușit. Frood părea să fi plecat la Brighton, la 25 Aprilie. Dar, pentru un motiv inexplicabil, a coborât la Horwell. Ceea ce s'a întâmplat nu se știe exact. A luat prea multă cocaină? În orice caz, a fost găsit mort pe un câmp, la 26 Aprilie. Murise deci înainte de dispariția soției lui. Corpul a fost examinat și negăsindu-se nimic care să permită identificarea lui și deoarece n'a murit în urma vreunei violențe a fost dat spitalului Saint Barnabe, spre a servi pentru demonstrațiile anatomice. Pentru aceasta a fost îmbălsămat, căci va servi cursurilor de iarnă. Asta dovedește însă că Frood n'avea nici o legătură cu dispariția soției lui.

— Viu mâine la Rochester, îl întreba eu.

— Desigur. Trebuie să spun magistratului ce s'a întâmplat lui Frood și asta va schimba poate multe lucruri.

— Ai văzut resturile victimei?

— Încă nu. Dar o voi face mâine, înainte de a mă duce la tribunal.

Cîti apoi, cu grîă, raportul lui Anstey ne despărțirăm pentru noapte

THORNDYKE DĂ CĂRTILE PE FĂTĂ

A doua zi, îl întovărăși pe Thorndyke la Rochester. Imediat vru să vadă scheletul. Intrară în sala în care se afla, fără de nici o dificultate, căci eram destul de cunoscut de funcționari. Thorndyke examină scrupulos toate obiectele puse pe tavă apoi, apropiându-se de coșciugul cu capac de sticlă, rămase o bucată de vreme în contemplarea resturilor nefericitei fetei. Obrazul lui, în care nu se mișca nici un mușchiu, nu dădea nici o indicație asupra celor ce gândea. În sfârșit, merșerăm în sala unde se continua procedura. Thorndyke dadu magistratului un plic, care fu deschis imediat. După ce citi conținutul, magistratul ridică capul și ne privi cu un interes foarte vizibil. Totuși, continuă să interogheze pe fiica găuvaergiuului, care văzuse pe faimosul om cu alunița pe nas.

Când interogatoriul se termină, magistratul spuse:

— Domnilor, înainte de a auzi depoziția d-lui Israel Bang, trebuie să vă aduc la cunoștință fapte noi. Tocmai am primit o comunicare a doctorului Thorndyke, care — după cum știți — este o autoritate printre experții medicali. Mă informează că soțul dispărutei, Nicolae Frood, e mort. Se pare că este mort de vreo trei luni, dar corpul lui n'a fost identificat decât ieri. Propun să-l chemăm pe doctorul Strange, care a identificat corpul d-lui

Frood și apoi să cerem doctorului Thorndyke explicațiuni mai ample.

Juriul acceptă cu căldură sugestia aceasta. Mă ridică din nou. Deverisem obiectul marelui curiozități a publicului și lui Bundy, care nu mă părăsea din ochi. Repetai întâmplările din ajun și afirmăi o dată în plus că-l recunoscusem perfect pe Nicolas Frood.

Fu chemat apoi Thorndyke și depuse, la rândul lui, jurământ.

— Ce lucru oribil î s'a întâmplat lui Nicolae Frood!, îmi spuse Bundy, când reveni să mă așed.

— Era groaznic, răspunsei eu.

Bundy era palid ca un mort. N'avuî însă timp să mă opresc la asta. Vorbea Thorndyke.

— Nu există îndoială nici măcar asupra datei morții?, întrebă judecătorul.

— Nicăuna, răspunse Thorndyke. Trăia la 25 Aprilie și a fost găsit mort în dimineața de 26.

— Deci, fiind mort înainte de dispariția soției lui, ancheta noastră nu trebuie să mai țină seama de el.

— Dar, întrebă unul din membrii juriului, doctorul Thorndyke pare să-si fi dat multă otencală pentru a găsi urma lui Frood. Lucru pentru poliție?

— Nu știu dacă asta este strict de resortul nostru, răspunse magistratul care conducea ancheta.

— Lucram pentru unul din clienții mei, re-

poliică Thorndyke, care era dornic să știe dacă s'a comis sau nu o crimă.

— Asta nu ni-a spus-o niciodată, murmură Bundy, cel puțin mie... tu o știaî, John?

— Da, dar jurasem să păstrez secretul.

Bundy mă prîvi cu un aer de reproș iar Cobledick cu o privire caraghioasă.

— După investigațiile dv., întrebă judecătorul, ați putea să ne dați unele informațiuni suplimentare? Ați putea să ne spuneți ce părere aveți asupra cauzei morții?

— Nu, dar aș putea vorbi de identitatea rămașitelor d-nei Frood, pe care le-am examinat de curând.

— Identitatea nu mai este în discuție. S'a spus cu precizie că sunt acelea ale Angelinei Frood.

— Atunci, reluă Thorndyke, au fost fals identificate. Pot jura că nu sunt rămășițele Angelinei Frood.

Curtea rămase stupefiată. Bundy părea pietrificat de uimire. Toată lumea se privea și se făcu o tăcere generală. Magistratul reluă:

— Iată o denozîtie senzatională. Cred, că veți fi capabil să ne explicați situația ținând seama de starea scheletului și de efectele extraordinare ale varului.

— Tocmai despre var voiam să vă vorbesc. D-na Frood a dispărut la 26 Aprilie. Dacă ar fi fost îngropată în zid, cum totul lasă să se creadă, la 20 Iunie, când a fost desfăcut pe

retele, ar fi fost perfect de recunoscute și intactă.

— Uitați că fusese îngropată într-o pătură de var nestins?, reluă judecătorul?

— Nu. Tocmai asta-mi dovedește că scheletul nu era acela al d-nei Froot. Există obiceiul să se spună că varul nestins roade totul afară de metale. Ori, pe baza experiențelor făcute de profesorul Pepper — și am la mine documentele asupra acestui subiect — varul nestins are, dimpotrivă, un efect preservativ. D-na Froot ar fi trebuit să fie găsită pietrificată ca mumiile egiptene.

Thorndyke citi două rapoarte lungi, făcute de d. Lucas — directorul laboratorului analitic din Cairo — și de profesorul Pepper, care aduseră lămuriri mai complete. Magistratul rămase gânditor. Membrii juriului se priveau unii pe alții cu un aer de îndoială. În sfârșit, unul dintre ei dădu curs sentimentului general.

— Totul e foarte bine. Dar la ce servește toată explicația dacă totuși s'a întâmplat contrariul?? Am văzut doar oasele!

În momentul acela, Thorndyke scrisese câteva cuvinte pe un capăt de hârtie.

Magistratul reluă:

— Depoziția doctorului Thorndyke constată că oasele nu sunt cele ale Angelinei Froot. Deci nu era corpul ei.

— Dar al cui era corpul? întrebă acelaș jurat. Căci nu încapă îndoială că în zid se afla un corp.

— Desigur, spune ca un fapt de neîgăduit
distrugerea unui corp. Și un schelet se asca-
mână mult unui alt schelet. Ce spuneiți dv.
doctore?

— Asupra identității corpului îngropat în
perete nu pot să vă dau nici o lumărire, vorbi
Thorndyke.

Spunând aceasta, termină de scris și îndoiind
hârtia în patru, scrisese câteva vorbe de-a cora.
O trecu vecinului său, care o făcu să parvină
până la mine. Mă pregăteam s'a deschid când
observai, cu surprindere, că era adresată d-lui
Pierre Bundy, căruia i-o trecui imediat.

Surprinderea mea nu fu nimic pe lângă aceea
a lui Bundy. Părea literalmente fulgerat. De-
veni complet palid și apoi se roși din nou.
Și pentru prima oară îl văzui că are aerul fu-
rios. Dar asta nu dură. Deodată, surâse și scri-
se, la rândul lui, câteva cuvinte care parveni-
ră, pe aceeaș cale, la Thorndyke. Acesta din
urmă le citi, făcu un semn grav lui Bundy și
se lua, adresându-se juriului:

— În fața juriului, faptele sunt acestea: la
26 Aprilie a dispărut Angelina Frood și n'a
mai fost revăzută. În noaptea care urmă dis-
pariției ei a fost îngropat un corp în zid. Trei
luni mai târziu acest corp este descoperit. Im-
preună cu scheletul s'au găsit obiecte care au
fost proprietatea d-nei Frood. Din toate aceste
fapte, juriul este gata să creadă că corpul des-
coperit este al Angelinei Frood. Eu spun însă
că condițiile în care a fost descoperit sunt

absolut incompatibile cu circumstanțele în care a fost îngropat.

— Atunci, doctore, ați putea să ne dați un mijloc să ieșim din această dilemă?

— Cred, zise Thorndyke, că d. Bundy ne va da informațiuni interesante.

— D. Bundy? Nu cred să aibe vreo legătură cu această afacere. D-le Bundy, ați putea să ne dați ceva informațiuni?

— Da, răspunse el, puțin tîmîd și nervos. Voiu putea să luminez puțin această afacere.

— Dece n'ați făcut-o mai curînd? În sfîrșit, mai bine mai târziu decît nicîodată. Vreți să vă faceți depozitia imediat?

La aceasta, Thorndyke veni să se așeze iar Bundy îi luă locul.

— Care este pronumele dvs.?, zise judecătorul.

— Acest martor n'a depus jurămîntul, spuse Thorndyke cu vocea lui gravă.

— E adevărat, zise magistratul. Aveți dreptate, doctore.

După ce Bundy jură, magistratul îl întrebă surîzînd:

— Acum, domnule Bundy, fiți prudent. Să nu uitați că faceți o depozitie gravă. Care este pronumele dvs.?

— Angelina!

— Angelîna! Dar este un nume de femeie, exclamă unul dintre jurați.

— Trebuie să admitem că martorul își știe numele, reluă judecătorul. Voiu serie deci Angelina Bundy.

— Nu, domnule, reluă martorul, Angelina Frood.

Magistratul rămase stupefiat, cu locul în aer. Întreaga asistență părea pietrificată. Toți rămaseră cu gurile deschise. Înainte de această lovitură de teatru, presimțisem ceeace se va întâmpla. Într-o clipă, când Bundy începuse să vorbească, întotdeauna natura afecțiunii mele pentru el, inconștient simțisem totdeauna în el pe Angelina.

După tăcere, magistratul reluă:

— Nu este o glumă! Afirmati în serios că sunteți Angelina Frood?

— Da, eu sunt.

— Trebuie să înțelegem că d. Bundy este cel dispărut? Întrebă unul dintre jurați.

— N'a dispărut și nu este un bărbat, pentru că tocmai a declarat că este o femeie, în răspunse judecătorul. Este o femeie dezbrățată în bărbat, dar trebuie să fie identificată. Este cineva care o poate face? De exemplu, d. Japp.

— Aș prefera, spuse Angelina repede, ca d. Japp să nu fie amestecat în afacerea asta. Autorizați-mă să mă duc acasă să-mi schimb hainele. D-na Gillow și doctorul Strange mă vor recunoaște și voi putea aduce și fotografii.

— Ce credeți, domnilor jurați?

— Să admitem cererea. Cât timp vă trebuie?

— Nu mai mult de jumătate de oră.

Cu permisiunea de a se retrage, Angelina

Îmi aruncă o privire dulce și dîspăru, odată cu silueta familiară a lui Pîerre Bundy pe care nu aveam s'o mai văd niciodată.

CAP. XVIII POCAITUL VESEL

După plecarea Angelinei, un murmur pasionant parcursese asistența. Membrii juriului începură să discute între ei despre extraordinarul eveniment. Cobbledick veni la mine:

— O farsă bună, nu-i așa, doctore? Și minunat jucată! Pentru o tânără femeie este o adevărată loviură de maestru, spuse el cu un ton admirativ. Cred că va putea explica totul cu limpeziciune.

Îl privii pe Cobbledick puțin surprins. Era exact omul care îmi apreciasem în el. Făcea dovada unui suflet mare, care-mi câștigă respectul și recunoștința. Un spîrit meschin ar fi fost furios împotriva Angelinei, dar sergentul era numai amuzat și-l admiram.

Membrul juriului, care vorbise de mai multe ori, se adresă magistratului.

— În fond, putem considera ancheta ca terminată!

— Terminată?, exclamă judecătorul cu surprindere.

— Da. Noi anchetăm cauzele morții Angelinei Frood. Din moment ce d-na Frood trăiește s'a terminat totul.

— Dar care este corpul al cărui schelet îl avem?

— E adevărat. Uitasem asta. Dar, reluă el, acest corp a fost identificat a fi acela al d-nei Frood. D. Bundy și-a bătut joc de voi.

— Trebuie să fie ceva misterios în toate acestea. D-na Frood trebuie să știe cui aparține acest corp care era îmbrăcat cu hainele și bijuteriile ei. Va trebui să ne explice totul.

— Îmi pare că ea este criminala!

Judecătorul nu răspunse. Auzind aceste vorbe, mă cutremurai. Era imposibil ca Angelina să fie comis o asemenea crimă. Dar va putea explica ce făcuse? Situația devenea, din nou, înfricoșătoare.

Ușa se deschise și un murmur de surpriză trecu prin sală. Intrase Angelina. Nu chiar aceea despre care mi aminteam adesea. Nu mai avea tenul palid, ochii obosiți, gura dezamăgită și sprâncenele negre. Trandafirie, surâzătoare și încrezătoare, înaltă și cultă se opri în fața mesei și privi juriul stupefiat. — 71

— Numele dvs. este?... reluă judecătorul.

— Angelina Frood, răspunse ea calm și vocea ei era aceea a lui Bundy.

— Dar nu e aceeași persoană! exclamă unul dintre jurați. Era un tânăr mărunț și vedeam o femeie înaltă. Părul era scurt și priviți-l pe acesta! Puteți face să vă crească părul în 20 de minute?

— Nu, răspunse Angelina, cu o suavitate, deși as vrea-o!

— Obiecțiunea nu contează, spuse judecătorul, reprimându-și un surâs. Trebuie numiți Sotia cocainomanului

să știu dacă suntem în prezența d-nei Frood.
Cine ar putea s'o identifice?

— Pot jura că este Angelina Frood, spusesei eu.

D-na Gillow jură și ea. Apoi începu să plângă de bucurie.

Judecătorul continuă:

— Acum, d-nă Frood, juriul ar vrea să aibă unele indicațiuni cu privire la corpul care a fost descoperit în perete și care purta vestimentele și bijuteriile dv. Știați că în zid era un corp?

— Da, răspunse ea, căci eu l-am pus acolo.

— Puteți să ne spuneți cine este?, reluă magistratul, după ce calmase o mișcare de stupoare în asistență.

— Nu, nu pot, fu răspunsul. Nu î-lam știut niciodată numele!

— Dar... reluă judecătorul în culmea uimirii cum a murit?

— Nu știu nimic despre asta și nu am întrebat niciodată!

Stupoarea lui era fără margini.

— În sfârșit, î-lai cauzat sau nu moartea?

— Pot să vă răspund cu ușurință. N'am cauzat moartea acestei persoane.

— Atunci era moartă când ați găsit-o?

— N'am găsit-o. Am cumpărat-o într'un magazin din Great St. Andrew Street! Am plătit 4 lire și 14 shilîngi. Am adus, de altfel, nota de plată. Iat-o.

Întinse o foaie de hârtie pe care judecătorul

— Vreau să vă citească acest document, domnilor. Este datat din 19 Aprilie. Iată-l: Cumpărat de la Oscar Hammerstein, furnizor osteologic, Great St. Andrew Street, Londra, un schelet complet dezarticulat și nealbit (le-mei): 4 lire și 11 shilîngi. Înlocuît și cimentat un dînte lipsă: 1 șîlîng. Ambalaj: 2 șîlîngi. Total 4 lire și 14 șîlîngi. Prîmît 19 Aprilie Semnat: O Hammerstein.

În timp ce jurul examina cu seriozitate factura, îl privi pe Cobbledick care, cu nasul în batistă, râdea cu poftă.

Magistratul continuă, adresându-i-se lui Thorndyke:

— Explicația d-nei Frood va pare posibilă doctore?

— Perfectă.

Angelina fu întrebată din nou.

— Ați pus în zid și obiectele de metal care au fost găsite?

— Da, în așa fel ca să se creadă imediat că sunt eu.

— Și lucrurile regăsite lângă fluviu?

— Tot eu le-am pus, dar cu multă precauție. Vegheam și când vedeam pe cineva, puneam în drumul său unul sau altul dintre lucrurile care voiam să fie descoperite.

— Au fost găsite totdeauna ?

— Nu. Sunt oameni care nu văd nimic. Atunci recuperam aceste obiecte când eram sigură că nu eram văzută și le puneam altă dată.

— Era foarte ingenios. Dar pentru ce toate 131

astea? Cred că nu era un simplu amuzament?

— Era singurul mijloc care-l găsisem să scap de soful meu. O despărțire legală nu m'ar fi debarasat de el. Atunci am pregătit tot ceea ce era necesar pentru a da naștere la o anchetă judiciară.

— Dar știți de unde vine acest schelet care ne rămâne acum?

— Negustorul mi-a spus că provenea din săpăturile făcute într-un cimitir vechiu.

— Deci nimeni nu-l poate reclama? Cred că exprim sentimentele domnilor jurați spunând că acum s'a terminat totul. Afacerea este cât se poate de limpede.

Era într'aderăr, părerea tuturor. Fu dat un verdict de nevinovăție și ne pregătirăm toți de plecare.

— Vii să dejunezi cu noi, Angelina?, spusei eu.

— Oh, da. Cu plăcere. Nu poți să-l chemi și pe Japp?

— Desigur. Trebuie ca cercul să fie complet.

Japp acceptă cu entuziasm. În timp ce ne apropiarăm de casă, Angelina relua :

— Scuzăți-mă două minute. As vrea să trec o clipă pe la mine pentru a-mi termina toaleta. M'am grăbit atât de mult, înaintea!

— Așa-i, zise Thorndyke. Împreună cu d. Japp, ne vom duce s'o invităm și pe d-na Dunke iar Strange va escorta prizonierul, ca să nu dispară încă odată.

Sugestia era splendidă și o urmași pe Angelina. Când intrăram la ea, îmi zise :

— Este bine să fi din nou la tine și să te gândești la ea, în sfârșit, s'a terminat.

— Da, răspunsei eu, dar ești un adevărat mic diavol.

Un mare animal, John. M'am purtat foarte rău față de tine. Trebuie să mă ierși. N'am vrut-o și odată a facerea începută, am trebuit să continui.

— Angelica, cred că te iubea.

— Oh, o sper și eu. Căci dacă n'ar fi așa, aș prefera să redevin scheletul care eram.

Spunând acestea ea se apropiă de mine cu un aer atât de dragăstos încât o luai în brațe și o îmbrățișai.

Câteva minute mai târziu plecarăm la mine.

— Sărmanul Pierre Bundy, îmi zise ea, uneori era un băiat foarte trist când vedea cât de mult o iubea John pe Angelina. Din fericire însă, s'a terminat.

Când dna Dunke o văzu pe Angelina surâse. Văzu că războiul se terminase pentru totdeauna. Pe Thorndyke și Japp îi găsirăm în bibliotecă.

— Sarpe!, exclamă Angelina mergând spre Thorndyke, simulând un aer furios.

— Ar trebui să fi mulțumită că te amesteci din toată povestea asta, răspunse el surâzând.

— Sarpe repetă ea, să mă lași să mă aplec la tribunal, supraveghînd procedura și, în

momentul când credeam că s'a terminat totul, să-mi trimiți o hârtie ca asta!

Și scoase, dramatic, o foaie din buzunar. O luai și citi: «Vezi unde au ajuns lucrurile. Nu mai există mijloc de a continua. Nici nu mai este necesar, pentru că soțul tău este mort. Explicațiile trebuie date fie ție sau de mine. Este necesar să se spună imediat adevărul. Spune-mi ce ai de gând să faci».

— Iată un document extraordinar. Cum ai putut să ghicești că Angelina este Bundy?, spusei eu.

— Ne vom da explicații reciproce după dejun, replică Thorndyke, în momentul în care intra d-na Dunke.

— Ultima dată când am fost împreună la masă, spuse Angelina, te-am tachinat, cu gândul că eram un băiat încântător. Și ție și ai de atunci totul și nu mi-ai spus un singur cuvânt asupra misterului. Ah, șarpe!

— Scumă d-nă Frood..

— Oh, numește-mă Angelina!

— Mulțumesc, scumă Angelina. Uști că nu știam ce era în zid!

— Ah, este adevărat. Și asta putea fi..

— Nu m'am gândit un singur moment că ai fi putut comite vreo crimă, replică Thorndyke.

Când d-na Dunke ne servi cafeaua, Angelina spuse:

— Acum, vrei să ne povestești investigațiile d-tale cu privire la identificarea lui Peter Bundy? Incepe, domnule!

CAP. XIX

EXPLICAȚII

— Să începem cu ceva care are legătură cu crima, răspunse Thorndyke. Pentru cineva care are puțin obișnuința crîmelor, în acest caz erau câteva lucruri anormale de la început. În mod normal, corpul se descoperă imediat. Este adevărat că aici trebuia să fim nem seama că Rochester este pe malul unui fluviu mare. Totuși, descoperirea broșei, a genții și a cutiei cu buline formau mai multe anomalii. Aceste obiecte rămăseseră mult multe zile pe un cheiu foarte frecventat de marinari, pescari și copii care se joacă acolo toată ziua, fără să fi fost observate. Mai mult: nimeni nu deschisese cutia pentru a ști ce conține și nu fusese de fel în ană.

«Deci, sau crima fusese comisă în acest loc sau cineva depusese obiectele acolo. Nici unul din aceste supozitii nu-mi părea probabilă. D-na Froom nu putuse să facă aceste treburi Geanta, dacă fusese rădicată, n'ar fi putut fi aruncată din nou, căci avea o oarecare valoare. Totul era anormal. Asta prepara terenul pentru o simulare. Omul care vîndea broșa avea o aluniță pe nas. Dar era atât de ușor să fie creiată artificial. Este un

prea distinct, care-1 face pe cineva prea ușor de recunoscut. Și apoi, femeia care dispăruse avea motive suficiente s'o facă. Voia să scape de urmărirea soțului ei. Din toate acestea, de la început, trăsese concluzia că o dispariție voluntară era admisibilă și din momentul acela fiecare descoperire nouă nu făcu decât să-mi confirme opinia. Eșarfa, de exemplu, era într'un loc prea propice pentru un plan.

Dealtfel, totul a fost găsit aproape în acelaș loc, între Chatham și Blue Boar Pier. Am notat fiecare lucru găsit pe harta mea. Lucrurile au apărut într'o ordine perfectă, la o mică distanță unele de altele formând un drum, o pistă, să zicem, bine trasată. 'Apoi când începură să fie găsite obiecte în Black Boy Lane, chestiunea fu și mai limpede. Priviți harta mea!

Într'adevăr, pe harta care o deschisese, fiecare loc era marcat cu un cerc mic și așa se forma o linie continuă de la Chatham, urmând cheiul, apoi la Black Boy Lane și la piciorul peretelui

Angelina surâse

— Nu poți spune că n'am încercat să-i simplificăm năsta lui Cobbledick! Dar continuă!

— Din toate acestea, reieșea foarte limpede că crima era o simulare. Dar notai acest corolar important: dacă era o fraudă trebuia să fie organizată de cineva care se afla la fața locului. Rețineți asta și veți vedea cât de ușor era de gândit imediat la o

Se zice adesea că deglizarea o
un lucru ușor și că este posibilă o transfor-
mare completa. Nu i însă așa. Totuși trebuia
să mi exprim admirația pentru Angelina.
Transformarea ei era perfectă pentru acei
care năvean mereu la bunătă. Bundy era fă-
lis un barbat. El era Pierre Bundy. Acum
gândirea la stearpe. Totul este normal și
d Bundy îi pare a fi un tânăr încântător.
Nu observă că nu l-a întâlnit niciodată pe
Bundy în același timp cu d-na Frood pe care
o vede numai seara târziu, într-un salon
slab luminat. Părăsește uneori pe Bundy
pentru a căsi un sfert de oră după aceea pe
d-na Frood, în salonul ei, cosând sau celind,
ea și când ar fi făcut decât asta de o oră
sau două. Mai mult: Bundy nu este înalt și
noartă tocuri joase. D-na Frood, dimpotrivă,
mare de talie înaltă datorită tocurilor ei în-
nalte și rochiilor. Chiar obrazul nu este a-
celas: Angelina are părul des și negru Bun-
dy îl noartă scurt și bine pieptănat. Sprân-
cenele ei sunt negre și dese, ale celuiilalt fi-
ne și foarte scurte, etc. În trecere remarcă
că deglizarea era bine făcută: peruca, ma-
chiiajul, sprâncenele false, vocea, toate erau
concentrate asupra d-nei Frood care tre-
buia să diseară Bundy nu era degl de
loc, în afară de ochelarii! Când îl întâlne
Bundy pentru prima oară, având o opinie a-
supra crimei, adică presupunând că crimea
nici nu există și că cineva era autorul simu-
lacrului, îl prîvi cum prîvesc fiecare per

soană nouă pentru mine și noi multe lucruri. De exemplu: mâinile prea fine pentru un bărbat, picioarele deasemenea prea feminine, urechile puțin oblice, atunci când la un bărbat, totdeauna, diametrul lor este vertical. Mersul nu denota nimic, dar mișcarea brațelor îmi atrase atenția. Nu știa să se servească de un baston și palma mâinii libere era totdeauna spre spate, atunci când — în general — la un bărbat este întoarsă spre față. Apoi, Bundy era vesel și știa să tachineze. Ori, un tânăr de vârsta lui nu tachinează un om mai în vârstă pe care-l cunoaște puțin. O femeie o poate face foarte bine, adăugă el văzând-o pe Angelina roșind. Este un compliment când o face o tânără femeie și o impertinență dacă o face un tânăr. Când egalitatea sexelor va fi complet admisă, lucrurile vor fi altfel, stase el surâzând. Intr'un cuvânt, ținând seama că la Bundy nu văzusem nici un fir de barbă ațunsesem la concluzia că era o femeie. Cine? Era evident că mi se prezintă imediat numele Angelinei Frood.

Asta trebuia însă să se verifice. Aveam o fotografie a așa zisei dispărute, pe care mi-o dăduse Stranoe și am primit, deasemenea, o copie după fotografiile făcute de d. Wiliard. Făcui să se tragă acest portret al lui Bundy, Făcui să se tragă acest portret al lui Bundy, printr'un procedeu special, pe o hârtie transparentă apoi luând una din fotografiile care o reprezenta pe d-na Frood, aceea care

133
asemănă cel mai mult cu a lui Bundy.
o tratai la fel ca și să mi se treacă din op
de dimensiuni absolut asemănătoare lui cu
obrazul lui Bundy prin acela al Angelinei
și obținui pe dna Frood care o vedea acuma
cu părul lui Bundy. Apoi făcui același lucru
învers. Din ambele încercări nu mai rămă
sei cu nici o îndoială. Dădui apoi să mi se
facă mai multe copii după această fotografie
fie trucată. Fură bine puse la punct și Stran
ge le acceptă ca fotografiile Angelinei. A
veam deci proba morală că Bundy era dna
Frood. Făcui apoi o vizită la casa acesteia
din urmă și ridicăram de acolo amprente
dîgîtale ale Angelinei. Observai cu această
ocazie cât de ușoare și comode erau comu
nicările dintre cele două case. Pietrișul
strîmtului pasaj din spate era prea strîmt
pentru un loc pe unde nu trebuia să treacă
nimeni. Pe de altă parte, Bundy surprîns de
a vedea fotografii de ale lui — respectiv de
ale Angelinei — pe care nu le cunoștea, le
ținuse în mână, pentru a le examina mai de
aproape. Imi fu deci posibil să iau ampren
tele lui dîgîtale, care erau absolut aceleași
cu cele care le luasem de pe stîcla de apă.
Dacă aș fi știut intențiile Angelinei, aș fi
putut spune lui Bundy că «jocul s'a termi
nat». Dar nu știam nimic. Nu știam ce com
e în perete. Notasem dispariția cheiei și a
năstra poveste a marinarului beat. Și eu
eram destul de alarmat, căci dacă Angelina
înăgropase un corp adevărat în var ar fi fost

o catastrofa. Fui foarte uşurat că, după
mă anunţă că nu se găsisse decât un schelet,
căci ştiu imediat că nu fusese comisă nici o
crimă, fiind îngropat direct un schelet. As-
ta-i tot ce aveam de spus. Acum e rândul
d-tale să te spovedeşti, Angelina.

— Este exact povestea mea, răspunse An-
gelina. Voi spune numai că necesitatea de a
face să trăiască, în acelaş timp, două perso-
nagii, a fost rolul cel mai dificil pe care l-am
avut vreodată, de pe vremea când eram la
teatru. Trebuia să alerg de la birou la bu-
cătăria mea, unde fierbeau lucruri de care
n'aveam nici o poftă, numai pentru a face
zgomot şi ca d-na Gillow să simtă miros de
bucătărie. Era teribil şi îngrozitor, mai
ales când l-am cunoscut pe John. Era atât de
bun că eram jenată că-i joc o asemenea co-
medie. Când aflai prin d-na Curbers că
sărmanul Nicolas plecase la Brighton am gân-
dit că voiu putea dispărea, fără ca el să fie
deranjat.

— Omul cu alunîta pe nas, zise Thorne-
dyke, era deci un altul.

— Da. Ar fi putut avea un costum de pes-
car şi o alunîta bine aplicată ar fi comple-
tat rolul. Dar nu era necesar.

— Dar de ce te-ai transformat în Bundy?

— Trebuia să devin cîneva. Să fiu o altă
femeie necesita un machiaj lung, în timp ce
pentru Bundy nu era necesar nimic şi s-a fi
putut rămîne Bundy tot restul vieţii mele.
Iată povestea mea, conchise Angelina şi, cu

Maugă ea, schimbând deodată tonul, își mulțumesc mult pentru ceea ce ai făcut pentru mine. Încă azi dimineață, sărmanul Bunde era un băiat nefericit, îngrozit și trist pentru viitorul în care se vedea obligat să joace mereu comedia sa. Și acum este cea mai fericită dintre femei! N'am nici un regret pentru bietul Nicolas. Mă voi duce să îl văd în coșciugul lui și voi face să fie îngropat decent. Dar, sincer spus, sunt ușurată că nu mai e. A ieșit din viața lui mizerabilă și din a mea. Și plecarea lui, mă lasă liberă, cu speranța unei mari fericiri.

Aci se termină misterul Angelinei Brood. Nu însă complet, căci Angelina continuă să trăiască foarte fericită de consecințele acestei drame, creiată în întregime de ea. Și aproape în fiecare zi, la casa noastră vin buchete de flori și chiar de fructe, înlocuiri ale de surâsul binevoitor al însneclorului Cobbleidick.

S F A R Ș I T

VIN PLOILE

*nu a reușit să umbrească
succesul celei mai de seamă
opere a lui BROMFIELD*

24 Ore

de

LOUIS BROMFIELD

Este capodopera literaturii
universale și va servi drept
lansare a producției
1943 — 1944 a marelui edituri

COSMOPOLIS

Editura

Cosmopolis

își inaugurează activitatea pe anul
1943 — 1944 lansând
în primele zile ale lunii
Septembrie, cinci mari
succese literare uni-
versale semnate de

Louis Bromfield

Pierre Benoit

Vicky Baum

Karl May

și

Unto Scoppaen

CENTRALA
CP

PRESEI

„Editura Centrala Presei“

Oficiu de difuzare în Capitală
și Provincie

București, str. Brezoianu, 8
Of. Rdg. Com. Nr. 299/1942

Telefon 4.29.91
Cont CEC 4991

Tipărit la 15 Mai 1943 în
[NTREPRINDERILE
„EMINESCU S. A“

Str. Ing. Anghel Saligny,
— BUCUREȘTI —

Romanul «SOTIA COCAINOMANULUI» sau «FE-
MEIA ALBA» s'a tipărit pe baza autorizației Servi-
ciului Cenzurei Militare No. 3337/1943.

12

Editura DANUBIU

va lansa în cursul acestei luni, două senzaționale romane de aventuri, cari vor captiva pe cetitor prin intensitatea intrigei lor.

CELE PATRU FIICE ALE
DOCTORULUI MARSH

de *P. J. Stahl*

și

TIGRUL

de MAX BRAND

Ăceste două romane nu trebuie să lipsească din mâna niciunui amator de romane polițiste.

Cărțile Editurei DANUBIU sunt difuzate în provincie de

Centrala Presei

Buc. Str. Brezoianu 8

Telefon 4.29.91

Institutul de Arte Grafice „EMINESCU”

Lei 50+1